

Z(br)ANE

Male Anine novice

OSNOVNA ŠOLA
Sveta Ana

OSNOVNA ŠOLA SVETA ANA

SVETA ANA 14, 2233 SVETA ANA V SLOVENSKIH GORICAH

Šolski časopis učencev
OŠ Sveta Ana

UVODNIK

Šolsko leto 2021/22 se zaključuje. Bilo je, prav tako kot prejšnje, precej posebno. Še vedno je imel virus velik vpliv na naše šolsko delo, vendar smo ga nekako obvladovali. Delo je potekalo bolj ali manj v šoli, določeni razredi so bili v karantenah, včasih samo posamezni učenci, vmes tudi kateri izmed učiteljev, vendar smo nekako uspeli.

Kljub dveletnemu okrnjenemu delu, predvsem interesnih in obšolskih dejavnosti, lahko nanizamo celo paleto različnih dejavnosti, aktivnosti, dogodkov in uspehov, ki smo jih izvedli, dosegli oz. so se zgodili v tem šolskem letu.

Uredniški odbor je zbral prispevke dogajanja na šoli. S šolskim časopisom želimo ohraniti delo učencev, saj bo le-to nekoč, v daljni prihodnosti vir zanimivih, lepih, prijetnih, prijateljskih, uspešnih, srčnih, nagajivih...spominov.

Vsem, ki letos zapuščate našo šolo, želimo čim več prijetnih spominov in predvsem uspehov v nadaljnjem šolanju ter nasploh v življenju.

Učiteljica Ana Šnofl

KOLOFON

Male Anine novice, glasilo OŠ Sveta Ana

Letnik XIII

Številka 1

Šolsko leto 2021/22

Uredniški odbor:

Vita Peček, Maja Holer, Julija Zemljič

Lektorica: Mateja Kramberger

Mentorica: Ana Šnofl

Tisk: FLORJANČIČ TISK tiskarstvo, založništvo in trgovina d.o.o

Naklada: 300 izvodov

Nekateri prispevki učencev nižjih razredov niso lektorirani.

KAZALO

1. Uvodnik.....	2
2. Nagovor uredniškega odbora.....	3
3. Anine šolske novice.....	4
Intervju z ravnateljem.....	4
Intervju s pisateljico.....	6
Fotonatečaj.....	10
4. Anine razredne novice	12
Odhajamo.....	12
Prvošolci.....	14
Šola v naravi 8. razred.....	15
Lokavške novice iz 1. in 2. c	16
Šola v naravi 5. razred.....	18
Šola v naravi 6. razred.....	22
Novice iz 3. razreda.....	24
Dopisovanje v 4. in 5. c.....	26
Šola v naravi 2. razred.....	86
Z glavo v naravo 4. a.....	29
5. Anina ustvarjalnica.....	30
6. Anina galerija.....	60
7. Praktični nasveti.....	66
8. Reši, saj znaš.....	67
9. Nasmej se.....	68

Cenjene bralke in cenjeni bralci šolskega glasila!

Pred vami je časopis Male Anine novice, ki je skozi leta postal tradicija in vsakoletni izdelek naših učencev, ob pomoči delavcev Osnovne šole Sveta Ana. Časopis je zbirka izdelkov, ki predstavljajo zgodbo vsakega razreda in posameznega učenca naše šole. Vsak od nas ima različne interese in močnejša področja, zato je časopis toliko bolj raznolik in zanimivejši za prebiranje in listanje. Letos naša šola deluje pod novim vodstvom, ravnateljem Aleksandrom Šijancem, ki nam je omogočil in nas spodbujal pri tekmovanjih, dnevih dejavnosti, ekskurzijah, ki so nam dali še več motivacije in inspiracije za ustvarjanje na likovnem, literarnem in ostalih področjih.

Vljudno vas vabimo, da prelistate časopis, ki je nastal ob zaključku letošnjega šolskega leta 2021/2022, in podoživite naše ure, dneve, tedne smejanja in uživanja med dejavnostmi na šoli.

Uredniški odbor: Vita, Maja in Julija

UREDNIŠKI ODBOR
Vita, Julija, Maja

Aleksander Šijanec, ravnatelj

OŠ Sveta Ana

Foto: L. Režonja

Intervju z ravnateljem Aleksandrom Šijancem

1. Zakaj ste se odločili za poklic učitelja?

Od nekdanj sem se želel ukvarjati z glasbo, ne zgolj ljubiteljsko, temveč profesionalno, tako, da bi bila glasba moj poklic. Veliko poklicev je povezanih z glasbo in pedagoški je eden izmed teh. Prenos glasbenih izkušenj na mladi rod je poslanstvo, ki ga z veseljem opravljaš, še zlasti, ko učenci poustvarjajo glasbene prvine na odru pod tvojim mentorstvom. Lepo je prisluhniti, česar vse so sposobni mladi glasbeniki. In tako sem si predstavljal, da bi lahko združil prijetno s koristnim ter po-

stal učitelj glasbene umetnosti. V osnovni šoli imajo učenci mnogo možnosti za glasbeno izražanje, bodisi pri pevskem zboru, v vokalni oz. instrumentalni skupini ali kot solo vokal, skratka, šola je ustanova, ki odkriva glasbene talente, v njej se imajo učenci možnost razvijati in izobraževati tudi za glasbeni poklic.

2. Kakšna je bila pot, da ste postali ravnatelj in zakaj naša šola?

Ideja, da bi postal ravnatelj, je prišla na pobudo nekaterih mojih nekdanjih sodelavcev iz kraja, kjer sem pred leti poučeval glasbeno umetnost. V meni so videli človeka, ki se spozna na organizacijo, je strpen, ima do vseh enak pristop, zna poslušati, je vljuden in nekonflikten, kar so bile karakteristike, ki bi jih takrat na tisti šoli zaradi okoliščin potrebovali. Pobudi takratnih sodelavcev so se priključili še starši otrok in vse skupaj je botrovalo temu, da se prijavim na izobraževanje šole za ravnatelje ter opravim ravnateljski izpit. Usoda je izbrala takšno pot, da me je po uspešno zaključenem izobraževanju nekoliko po ovinkih vendarle pripeljala na delovno mesto ravnatelja Osnovne šole Sveta Ana, kar pa je meni osebno zmeraj bila intimna opcija. Na OŠ Sveta Ana sem pred leti že poučeval, to šolo je obiskovala moja žena in najini otroci, pri Sveti Ani imamo svoj dom in zaradi tega ter še nekaterih razlogov sem si želel službe na šoli in v vrtcu pri Sveti Ani.

3. Kako se počutite na naši šoli?

Iskreno in z veseljem povem, da se na šoli in v vrtcupri Sveti Ani in v Lokavcu počutim izjemno lepo, toplo mi je pri srcu, ko vidim, kako ustvarjalni so naši otroci skupaj z mentorji. Nad tem vrtcem in šolo bdi neka pozitivna energija, zaposleni v organizaciji so prijazni, srčni, strpni in predvsem delavni ljudje. Ko združiš vse te dejavnike, odlično klimo zaposlenih ter zadovoljstvo otrok in njihovih staršev, si želiš le eno, biti del te zgodbe, ki se ji reče Osnovna šola in vrtec Sveta Ana s podružnico Lokavec.

4. Je delo, ki ga opravljate, takšno, kot ste si ga predstavljali? Kako bi opisali svojo službo z nekaj besedami?

Pravzaprav da. Delo, ki ga opravljam, je dinamično, polno sprememb, prilagajanj, iskanj vsakodnevnih rešitev, ni zgolj delo, ki ga moram opraviti v pisarni, ampak kliče k obveznostim na terenu, vzpostavljanju stikov z ljudmi,

organizacijami, društvu, lokalno skupnostjo, s starši, skratka nekako tako sem si predstavljal, da bo potekalo moje delo ravnatelja. Na začetku te poti sem bil morda še nekoliko prestrašen v smislu odgovornosti in vsakodnevnih obremenitev, vendar sem se do sedaj že navadil in sprejel to kot izziv, ki me spremlja na vsakodnevnih poteh. Svoje poslanstvo vidim predvsem v ustvarjanju pogojev za dobrobit otrok, učencev, da bodo deležni kakovostne dejavnosti in izobrazbe ter da bodo lahko delovali v varnem ter spodbudnem učnem okolju in se razvijali v odgovorne ljudi z vrednotami in etičnimi načeli.

6. Kaj vam je pri ravnateljevanju najbolj všeč?

Težko rečem, kaj specifično mi je pri vodenju šole in vrtca najbolj všeč, zagotovo bi lahko izpostavil dober odnos med vsemi deležniki v organizaciji, tako med celotnim kolektivom kakor odnos med učitelji, učenci, vzgojitelji, med otroki vrtca, starši, skratka dober in spoštljiv odnos do sočloveka je temelj za brezskrbno, zdravo in produktivno delujočo populacijo.

7. Na kaj ste trenutno najbolj ponosni?

Najbolj ponosen sem na naše učence in otroke vrtca, na njihove uspehe, ki jih dosegajo tako na področjih iz znanja različnih predmetov, kakor na športnih ali umetniških področjih. V vsakem otroku se skriva talent za neko področje in šola oziroma vrtec je tisto okolje, ki pripomore k odkrivanju le tega ter daje otroku možnost razvijanja njegovih predispozicij, obenem pa mu nudi splošno izobrazbo in ga oblikuje v odgovornega, z etičnimi normami opolnomočenega človeka.

8. Kakšna je vaša vizija oz. kakšne načrte imate za našo šolo v prihodnje?

Lahko bi povzel vse zgoraj zapisano. Trudil se bom za omogočanje ustreznih pogojev za kvalitetno izvajanje dejavnosti in poučevanja v šoli, torej zaustrezne igralnice, specializirane učilnice, skratka za bivanjske pogoje šole in vrtca, tako otrok in učencev kakor vseh zaposlenih. Trudil se bom tudi, da bo delo v naši organizaciji potekalo v varnem in spodbudnem okolju, v pozitivni klimi in da bodo naši otroci deležni najkakovostnejše obravnave dejavnosti in pouka v vzgoji in izobraževanju.

Na osebni ravni se zavedam, da sem v prvi vrsti učitelj na začasnem delovnem mestu ravnatelja, ki sam brez podpore ljudi okrog sebe, učiteljic, učiteljev, vzgojiteljic, vzgojiteljev, njihovih pomočnic, kuharic, hišnikov, čistilk, administrativnih sodelavk, svetovalnih sodelavk, knjižničark, računalničarja, pomočnic ravnatelja za šolo in vrtec, sindikata, članov Sveta zavoda, Sveta staršev in staršev nasploh, lokalne skupnosti, zaposlenih na občini, društev, posameznikov v občini, otrok in učencev ter navsezadnje družine in vseh, ki sem jih nehote morda pozabil omeniti, ne morem narediti ničesar. Vizija vodenja je jasna, biti enak do vseh z zavedanjem, da smo vsi enakovredni. Gre za medsebojno zaupanje in zaupanje v odločitve, ki jih naredimo skupaj. Brez napak seveda ne gre, vsi smo na koncu samo ljudje, zato lahko občasno pride tudi do kakšne nepravilne odločitve. Pomembno je le, da razmišljamo pozitivno in da se morebitne napake pojavljajo nehote, brez namer.

In še najpomembnejša vizija, otrokom in učencem OŠ Sveta Ana z vrtcem omogočati osebni razvoj v skladu z njihovimi sposobnostmi in interesi, jih vzgajati za spoštovanje in sodelovanje v medsebojni strpnosti pri slehernem otroku in spodbujati ter krepiti potencial, ki ga nosi v sebi, vsak na svojem področju in vsak na svojstven način.

Hvala za vsa vprašanja in veselim se dela na naši osnovni šoli z vrtcem Sveta Ana.

Aleksander Šijanec, *prof.*

Ravnatelj OŠ Sveta Ana

Janja Vidmar

Pisateljica in scenaristka

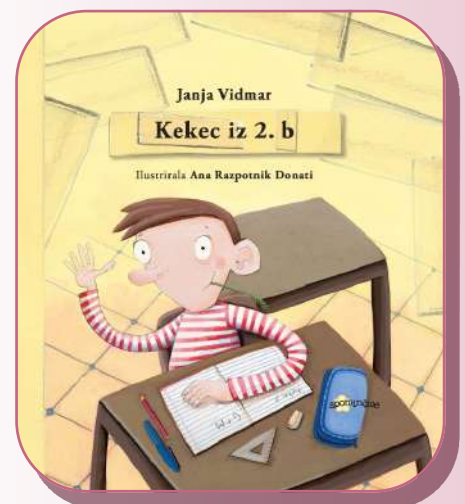
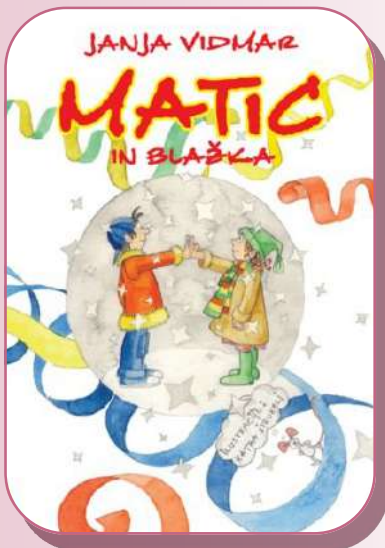
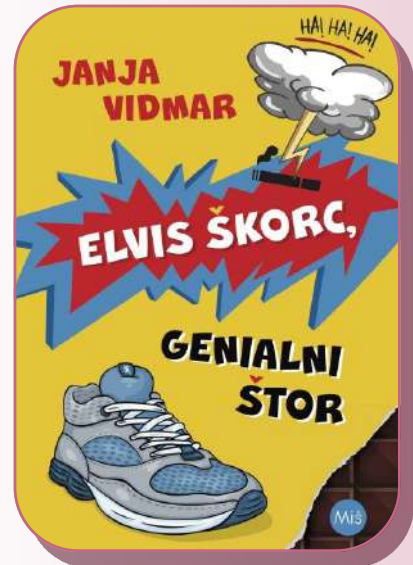
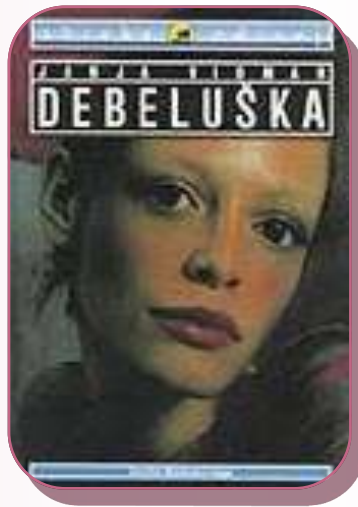
Foto: Marko Golja

Avtorica pisateljuje skoraj dvajset let, od leta 1996 ima status samostojne delavke v kulturi. Je članica Društva slovenskih pisateljev, članica upravnega odbora tega društva in bivša predsednica Sekcije za mladinsko književnost pri DSP in pobudnica ter ustanoviteljica nagrade desetnica, ki je bila prvič podeljena leta 2004. Kot avtorica in predsednica sekcije si je prizadevala za afirmacijo in promocijo mladinske literature in skupaj z istomišljeniki skuša postaviti mladinsko literaturo v ospredje književnosti, kamor tudi sodi.

Mladinska dela Janje Vidmar se uvrščajo v šest proznih književnih vrst, in sicer piše socialno-psihološke romane, socialno-psihološke povesti, avanturistične realistične povesti, otroško kriminalko in fantastične pripovedi. Že raznolikost književnih vrst in žanrov priča o izjemnem poznavanju sodobnih otrok in najstnikov, njihovega načina razmišljanja, izražanja, življenja. Avtorica piše tudi scenarije.

INTERVJU

Kako se je začela vaša pisateljska pot, kje ste našli prvi navdih, kakšni so bili prvi koraki?

Nekaj sem pisala že v osnovni šoli, če se prav spomnim. Spise sem pisala najboljše oziroma vsaj med najboljšimi. Potem pa sem pisala za razne revije krajše zgodbe, ki so jih objavljali. Najprej sem napisala scenarij za film Junaki petega razreda in potem je po tem scenariju nastala oziroma se spisala tudi moja prva knjiga. To je bilo davnega 1994.

Ste med svojo potjo ugotovili, da je pomemben kraj in čas pisanja?

Ja. Ljudje si to predstavljajo cankarjansko. Izbica, iščeš navdih, razmišljaš ... v bistvu pa je to kar garanje. Zelo zahtevno delo in terja veliko časa, veliko raziskav, veliko priprav. To je poln delovnik, pa ne le to, jemlje ti tudi vikende, jemlje praznike, pravzaprav je človek potem po sedemdesetih knjigah precej izčrpan.

Kje pa običajno pišete?

Imam svojo pisarno, svoj delovni kabinet in tam najlažje pišem. Nekateri lahko pišejo kjerkoli, na primer moji kolegi. Jaz pa ne morem, sem poskusila in do določene mere lahko nekaj nastane, vendar ni to to. To sem že počela poleti na morju, ampak vsekakor je bilo potem potrebnih veliko popravkov. Tako je nek stalni prostor pisanja v mojem primeru precej pomemben.

Vemo, da za pisanje človek potrebuje nek navdih, imeni mora žilico za pisanje. Se vam je kdaj zgodilo, da vam je spodletelo, da ni vse nastalo tako, kot ste si zamislili?

Ja, vedno. Redkokdaj nastane tako kot si želiš. Saj, če konec koncev pisatelj svoje delo na koncu preberejo, si rečejo: »Ja, jaz bi pa to drugače napisal.« Ampak v tistem času, v tistem trenutku je to največ, kar si dal od sebe, ali pa točno tako, kot je v tistem trenutku moralo biti, čeprav bi potem čez dve leti napisal to popolnoma drugače.

Kaj pa raje pišete, scenarij ali knjige?

Knjige! Pri scenariju je to samo podlaga za film. Tam nastopi še režiser in cela filmska ekipa, ki potem vse preoblikujejo, da je to delo komaj še tvoje. Pri knjigi pa si sam svoj bog.

Katere pa so vaše najljubše knjige, ki ste jih napisali?

Zadnja knjiga za odrasle Niti koraka več mi je zelo ljuba. Od mladinskih pa pravzaprav vsaka po svoje. V vsako je vložena toliko truda in toliko razmišljanja, priprav, raziskav, zraven tega pa je vsaka napisana z vso odgovornostjo do mladega bralca. Pravzaprav mi je težje pisati mladinsko literaturo, zato ker mladih preprosto ne moremo zavesti, saj se to v knjigi čuti. Če na primer, v knjigo ne daš neke sporočilnosti, če ni od zadaj tistih vprašanj, kaj šele odgovorov, potem pravzaprav nisi naredil nič. Mi mladinski pisatelji izoblikujemo bodoče bralce. Najprej se otrok in potem najstnik sreča z nami, potem šele pridejo na vrsto drugi pisatelji, ki pišejo za odrasle.

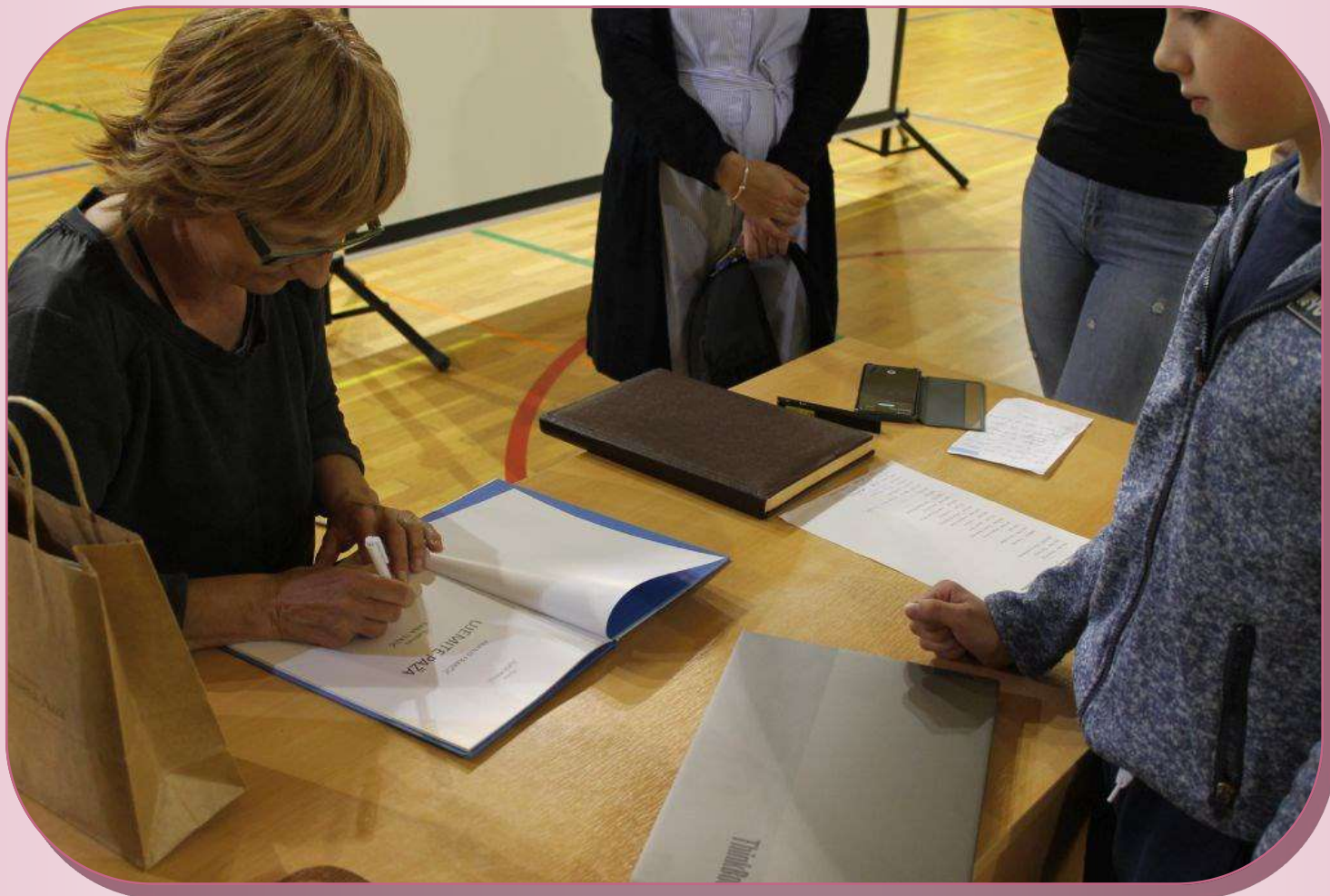
Od kod pa običajno pride ideja za prvotno zgodbo?

Sem zelo radovedna, res me vse živo zanima, tudi ogromno stvari spremljam in skušam živeti čim bolj dinamično. Zelo veliko tudi potujem, kar pripomore k temu, da se veliko družim. Skratka, poskušam čim več trenutkov v življenju posrkati vase in potem ta ideja kar pride. Včasih je sicer to zelo težko, še posebej takrat, ko založba od tebe zahteva, da nekaj napišeš, saj pišem tudi po naročilu, in takrat idej kar ni in ni. Včasih pa dobim idejo, ampak to ni dovolj, saj jo je potrebno spraviti v nek koncept. Na primer: vso idejo imaš zbrano na dveh straneh ali pa imaš vse kar v glavi in moraš to spraviti na papir oziroma v današnjem času na ekran, vendar preprosto ne gre. Včasih pa odlično »steče«. To je res odvisno od več silnic/pogojev. Občasno se tudi zgodi, da več različnih avtorjev v istem času piše o zelo podobni temi! Sploh ne vemo drug za drugega, potem se pa, ko nekaj končaš, pogovarjaš s kolegom avtorjem in ga vprašaš, o čem pa on piše, ter ugotoviš, da delata nekaj povsem podobnega. To se mi je res že velikokrat zgodilo in smo bili s kolegi kar šokirani, ko smo izvedeli, da je to sploh mogoče.

Bi za konec še želeli podeliti kakšno misel za nas, učence?

Pa v bistvu bi rekla samo to, da je ves svet pred vami, da vam ta svet ne leži pred nogami, ampak da ga je potrebno še osvojiti!

Intervju pripravile: Julija, Maja in Vita, 9. a

Pisateljica podpisuje podarjene knjige

Foto: D. Pešl

Pisateljica med svojim zelo zanimivim in poučnim nastopom

Foto: A. Šnofl

MOJA DOMOVINA - HODIM PO NAŠI RODOVITNI ZEMLJI

Fotografski krožek je razpisal foto natečaj in povabil vse učence šole k fotografiranju lepot naše ožje in širše okolice.

Izberite pravi trenutek, ujemite v objektiv lepote in sporočila naše zemlje, vinogradov, polj, gozdov, pašnikov ... Mnogo lepot se skriva okoli nas. Odkrijmo jih skozi optični pogled!

Tjaž, 5. a

Neža, 8. a

Alina, 8. a

Nik, 7. a

Lija, 3. a

Eva Marija, 8. a

Sara, 8. a

Ela, 7. b

Matevž, 7. b

Eva G. K., 7. b

Daša, 8. a

Julija, 9. a

Eva G., 7. b

Boštjan, 4. b

Gal, 5. a

Tiana Marija, 5. a

Odhajamo

Vsak izmed razredov se je predstavil po svoje in povzel zgodbo, ki stoji za obrazi otrok in dogajanjem za zaprtimi vrati razredov, ko nihče ne ve, kaj se resnično dogaja. Tako se bomo predstavili tudi mi, "devetičarji", ki se letos poslavljamo od vas. Kot sami pravimo, smo želeli, da si nas zapomnite po nečem posebnem, zato poskušamo v zadnjih mesecih na šoli pustiti čim večji pečat in vas vse skupaj presenetiti. Končno smo dobili priložnost, da se vam še zadnjič dokažemo in predstavimo v svoji resnični, nič drugega kot v idealni luči. Seveda nismo dvomili vase in naše skupinsko delo ter realno zgodbo, ki stoji za nami. Zato prisluhnite zgodbi – definiciji našega razreda.

Predstavitev 9. a razreda

Nekoč, pred davnimi časi, je za devetimi gorami in devetimi vodami, nekje daleč stran, živel 9. a v majhnem razredu, daleč stran od realnosti in korone. Bili smo drugačni, pa vendar popolni.

Čeprav tarča kritik, smo 9. a vztrajali in se borili za obstoj na OŠ Sv. Ana. Z enotnostjo, s skupinskim delom in z motom, ki ga nikoli zares nismo imeli, smo obstali za štirimi stenami osnovne šole. Kljub vsemu pa je v nas vedno tlela želja po nečem večjem, drugačnem, mogočnejšem ... vsak ima svojo željo in cilj, a skupaj tvorimo imenitno skupino, našo drugo družino.

Našo družino sestavljata dve razredničarki, učiteljici Ana in Božena, naši drugi mami, in seveda mi. Deset pridnih fantov s popolnim načrtom za uspešno poslovno življenje v pisarni, na gradbišču, v delavnici ali v kuhinji. Nikoli nas ne razočarajo, kaj šele povzročajo težave učiteljem in drugim šolskim delavcem. So naši vzorniki! Ker je naša družina velika, ne smemo pozabiti na naših pet deklet, zlatih hčerkic. Dekleta so po naravi bolj pridna in delavna, tako kot smo tudi mi. Skrbimo za red in organiziranost v razredu, zato so fantje vedno pripravljeni na pouk in šolske obveznosti. S skupnimi močmi in humorjem, ki ga imajo fantje vedno veliko na zalogi, učiteljev nikoli ne razočaramo. Skupaj se smejimo, jezimo, jočemo in veselimo.

Tako s skupnimi močmi končujemo tudi naše zadnje šolsko leto na osnovni šoli in odštevamo dolge dni pouka do zaključka šolskega leta, do dne ko se čisto zares poslovimo od vas, naših nekdanjih "sorodnikov".

Za konec vam želimo samo še nekaj sporočiti. V težkih trenutkih nikoli ne obupajte, ker so spomini nanje vaš moto in zagon za naprej! Seveda je vse lažje s prijatelji in sošolci, zato jih nikoli ne zapustite in obupajte nad njimi!

Vaši devetičarji

Foto Tone

..... IZ MALEGA ZRASTE VELIKO

Foto: A. Šnofl

ŽAN JAN VID MAJA LUCIJA
TIM MIŠEL ROK SVEN
ANEJ JULIJA ŽAN
KATARINA PATRIK VITA NEJC

Kaj ti je všeč v šoli? (1. b)

Leon: Da gremo ven.

Ajda: Športna in likovna.

Anej: Da se igram s Timyjem in Linom.

Nik: Pouk, najbolj pa matematika.

Vid: Da se lahko učimo in igramo.

Bor: Da se učimo.

Lin: Da se igram s prijatelji.

Maj: Da pišem matematiko in računam.

Gal: Da računam.

Riana: Da lahko barvam, sestavljam sestavljanke, pišem.

Timy: Se igram s prijatelji in lahko rešujem naloge.

Timotej: Najraje pišem in se igram.

Sanel: Se igram in se učim.

Kaj bi sporočil bodočim prvošolcem? (1. a)

Ni te treba biti strah.

Najprej ti je res malo nerodno, kmalu pa dobro spoznaš prijatelje.

Šola je prijazna.

Bodite prijazni do prijateljev in bodite pridni 1. šolski dan.

Naj vas ne bo strah učiteljice, števil in črk.

Ne bo čisto nič hudega, lahko pa se veliko novega naučiš.

Če česa ne veš, lahko vedno vprašaš učiteljico.

Šola v naravi

Učenci 8. a-razreda smo se udeležili šole v naravi, saj se je lani zaradi epidemije Covida-19 nismo mogli. Bivali smo v Fiesi, v domu Breženka. Tam smo spoznali različne učitelje, ki so nam pripravili aktivnosti za čez teden.

Vsako jutro (razen v petek) smo ob 7.35 na plaži imeli jutranjo telovadbo in nato ob 8.15 zajtrk. Po zajtrku smo se odpravili na različne aktivnosti: raziskovanje Pirana, orientacijski pohod, pohod do Strunjana ali ribolov (na suhem). Nato smo imeli kosilo in po kosilu UPČ (usmerjen prosti čas). Po UPČ-ju pa smo se odpravili na nordijsko hojo, raziskovanje obmorskih rastlin, lokostrelstvo, raziskovanje morske obale, pohod do Portoroža ali kuhanje školjk. Popoldanskim aktivnostim je sledila večerja, tej pa sprehod do Pirana, športno-zabavne igre, zabavni kviz ali tombola. Okoli 22. ure pa smo se odpravili spat.

V šoli v naravi smo se zelo zabavali. Čeprav so nam bile aktivnosti vseč in smo jih večinoma opravili z veseljem, smo bili ob koncu dneva izčrpani. Učitelji so bili prijazni in hrana tudi ni bila slaba. Imam pa občutek, da smo se v šoli v naravi zblížali in se zdaj bolje razumemo.

Alina Kokol, 8. a

Foto: Arhiv ŠVN

ŠPORTNI DAN MALO DRUGAČE

V sredo, 30. 3. 2022, smo imeli v Lokavcu malo drugačne športni dan – gozdno olimpijado.

Učenci 1. in 2. razreda so povedali, kaj jim je bilo najbolj všeč:

Lan, 1. c: Najbolj všeč mi je bilo, ko smo v daljino metali palice in kamne.

Zoja, 1. c: Zanimivo je bilo telovaditi v gozdu.

Tim, 1. c: Najboljše je bilo metanje kamnov v ribnik.

Luka, 1. c: Najbolj všeč mi je bilo, ko smo se z rokami uprli ob tla in z nogami splezali po deblu drevesa.

Zala, 2. c: Všeč mi je bila hoja po deblu.

Nik, 2. c: Fajn je bila hoja po deblu, metanje palic in kamnov.

Timotej, 2. c: Všeč mi je bilo metanje kamenja v ribnik.

Žiga, 2. c: Zelo všeč mi je bilo plezanje z nogami po deblu dreves.

Eva, 2. c: Ta dan mi je bil zelo všeč.

Vsi učenci so se strinjali, da moramo takšen športni dan še kdaj ponoviti.

Učenci 1. c in 2. c

Foto: Polona Kastelic

Foto: Polona Kastelic

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

28. 3. 2022 smo se s sošolci ter z učitelji odpravili v zimsko šolo v naravi. Odšli smo na Areh, kjer smo se zelo zabavali. Še boljše je bilo, ker smo imeli zraven zelo prijetne učiteljice. Najboljše od vsega pa so bile moje sotočevalke. Na Arehu smo se sprostili in kaj novega naučili. Zmagalo je tako ali tako smučanje, ki je bilo zelo poučno. Zaradi slabih vremenskih razmer smo smučali samo dva dni, ampak tudi brez tega, smo se imeli super na drugačen način. Prvi dan smo smučali, imeli socialne igre in se naučili smučarska pravila. Drug dan so prišle na vrsto dejavnosti v adrenalinskem parku in plezanje po plezalni steni. Tretji dan je bil že drugačen, saj nam je odpadlo smučanje, ampak zabava se ni končala. Namesto smučanja smo se skupaj povsnelili z orientacijskim pohodom in lokostrelstvom. Četrty dan smo si privoščili odhod v mesto, kjer smo odšli na bowling in biljard, zvečer pa smo imeli disko. Malo smo poplesali in se podružili, posebnost je bila to, da v četrtek nismo nič spali, saj smo bili tako dolgo budni. V petek zjutraj smo bili vsi utrujeni in vse nas je bolelo. A vendar nismo mogli spati dlje kot do sedmih. Preživeli smo še zadnje skupne ure v zimski šoli v naravi. Ta dan smo imeli družabne igre in ena izmed njih je bila štrbunk. To je igra, kjer dve ekipi tekmujeta v tem, katera bo zadela čim več lukenj. Tako pa se je naša šola v naravi končala in vsi smo zdravi in srečni odšli domov.

Klara Nikl, 5. a

Foto: Simona Petek

Šola v naravi

V ponedeljek, 28. 3. 2022, smo se odpravili na Pohorje oz. na Areh v dom Planinka. Ob 7.00 smo se zbrali, pospravili kovčke in smuči v avtobus in se ob 7.30 odpeljali. Vožnja je trajala slabo uro.

Ko smo prispeli, smo si najprej razpakirali stvari, nato pa smo bili nekaj časa v svojih sobah. Potem smo šli v jedilnico in lastnica doma Planinka nam je predstavila vsa pravila, ki veljajo v domu. Nato smo imeli takoj kosilo. Po posredovanih navodilih in kosilu smo se z avtobusom odpeljali na smučišče. Na smučišču smo se razdelili v tri skupine. Nekaj ur smo se smučali in po smučanju smo se z avtobusom odpravili nazaj v dom. Po njem so nas učitelji ter učiteljice razdelili v dve skupini. Prva skupina je bila najprej pri učiteljici Maji, druga skupina pa pri učitelju Dušanu. Pri učiteljici Maji smo igrali socialne igre, pri učitelju Dušanu pa smo se pogovarjali o pravilih na smučišču. Nato sta se skupini zamenjali. Potem smo šli v svoje sobe in se pripravljali na spanje. Bili smo utrujeni, saj je bil za nami dolg in naporen dan. Naslednje jutro smo bili pripravljeni in naspani za nov dan. Zjutraj smo, kot vsako jutro, imeli zajtrk. Imeli smo pa tudi reditelje. Vsak dan smo imeli pet rediteljev. Po zajtrku smo šli z avtobusom na smučišče. Čez nekaj ur smo imeli na smučišču (pri avtobusu) malico: makovo štručko in čaj. Nekaj ur smo se še smučali, potem pa smo se z avtobusom odpeljali nazaj v dom na kosilo. Po kosilu smo imeli nekaj prostega časa. Potem smo se odpravili v adrenalinski park in nato šli plezat na plezalno steno. Po plezanju smo se vrnili v dom, imeli smo večerjo in po večerji smo šli na nočni pohod z lučkami in s svetilkami. Ko smo se vrnili s pohoda, pa smo se pripravljali na spanje. Ko smo se v sredo zbudili, smo od učiteljic slišali, da ne gremo na smučišče, ker je veter odnesel ves sneg. Namesto tega smo šli z učiteljem Jernejem streljat z lokom, nato pa z učiteljem Danijem raziskovat. Izčrpani smo se vrnili v dom. Po kosilu smo imeli kino. Ogledali smo film Junaki petega razreda, posnet po romanu Janje Vidmar. Film je bil res zanimiv. Posebnost tega dneva pa je bila, da se nam je pridružil še 6. a razred. Po filmu smo se šli pripraviti za spanje. Četrty dan pa je bil res poseben. Po zajtrku smo se z avtobusom najprej odpeljali do gondole in nato z avtobusom naprej v Maribor. Najprej smo šli na bowling, nato na biljard, na koncu pa še v akvarij-terarij. Zvečer je sledil moj najljubši del šole v naravi ... disko! Plesali smo, peli ter se zabavali. Zadnji dan pa smo si spakirali stvari v kovčke in se po kosilu vrnili domov.

V šoli v naravi mi je bilo zelo všeč. Z nami sta bili učiteljici Simona Petek in Natalija Veingerl.

Lina Kop, 5. a

Foto: S. Petek

ŠOLA V NARAVI

Končno smo dočakali ta dan, ko imamo spakirane kovčke in pripravljene smučke ter smučarske čevlje. Zjutraj smo staršem rekli ADIJO in se odpeljali z avtobusom. Sledila je slaba ura vožnje. Na avtobusu je bilo vznemirjenje, ker smo čakali na smučanje, druženje, igranje namiznih iger...

Ko smo prišli do doma Planinka, smo vzeli svoje stvari in jih razpakirali. Zabavno je bilo, ker smo imeli veliko prostega časa. Po kosilu smo se odpravili na smučišče, kjer je učitelj preizkusil, kam spadamo. Smučali smo dve uri. Nato smo odšli na sprehod po okolici. Zvečer pa smo imeli socialne naloge, ki jih je vodila učiteljica Maja, učitelj Dušan pa nam je razlagal fis pravila. Naslednji dan nas je zjutraj učiteljica Simona budila s pesmico, v kateri so se drle kokoši. Pojedli smo zajtrk in se odpravili na smučišče. Smučali smo dve uri, nato smo imeli malico in smučali še dve uri. Po smučanju smo imeli kosilo, nato pa prost čas. Čez nekaj časa smo odšli v predprostor, kjer smo si pomerili pasove za adrenalinski park. Ko smo priplezali na konec poligona, smo odšli na plezalno steno. Po vseh teh dogodivščinah se nam je prilegla dobra večerja. Tretji dan je zgodaj zjutraj prišel 6. a razred. Ko smo se pripravili na smučanje in se že oblekli, so do nas prišle informacije, da se ne gremo smučat, ker je veter odpihnil ves sneg. Zato smo imeli lokostrelstvo, ki ga je vodil učitelj Jernej iz doma. Po lokostrelstvu smo imeli orientacijsko nalogo, kjer smo se morali razvrstiti v pare. Po kosilu smo imeli načrt, da bi odšli v naravo izdelovat stvari, živali in podobno iz naravnih gozdnih materialov. Zvečer pa smo gledali film Junaki petega razreda. Četrty dan smo po zajtrku odšli v Maribor na bowling, nato pa v akvarij, ki je bil tudi terarij. Po kosilu smo imeli čas, da smo se pripravili na večerno prireditev Pokaži, kaj znaš. Po predstavitvah sob vsake skupine smo imeli žurko (disko). Budni smo bili do 23:30. Točno do polnoči pa smo se uspeli umiti in odšli spat. Zadnji dan smo zjutraj po zajtrku imeli čas za pakiranje. Preden smo odšli, smo igrali igro štrbunk. Po vseh igrah, dogovorih, pospravljanju ... smo odšli na avtobus in se odpeljali k Sveti Ani. Bil je cel kaos ...

Svojih staršev smo se vsi razveselili. Komaj smo čakali, da vidimo še svoje sestrice ali brate. Ta dogodivščina se mi je zdela zelo zabavna, veliko je bilo smejanja, veselja a smo tudi pogrešali svoje najbližje. Doma sem si najprej pogledala svojo sobo, če so stvari vse na svojem mestu, kjer sem jih pustila.

Tiana Marija Nikl, 5. a

Foto: S. Petek

NAŠA ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Vse se je začelo decembra. Vsi smo bili zelo vznemirjeni, saj se je šola v naravi hitro bližala. Pomerjali smo si smuči in ostalo smučarsko opremo. Imeli smo veliko priprav.

Nato je napočil dan odhoda. Zjutraj smo z vso prtljago odšli v razred, da se testiramo, saj je bil čas COVIDA-19.

Vsi smo bili zelo prestrašeni, kaj nam bo test pokazal. Opazili smo, da je nekaterim sošolcem in sošolkam pokazal pozitivno. Mislili smo, da v šolo v naravi sploh ne bomo šli. Na srečo je ravnatelj rekel, da lahko gremo. Starši so zunaj s prtljago čakali skoraj eno uro, saj se je testiranje zelo zavleklo. Odšli smo ven, se poslovili od staršev in se odpeljali z avtobusom na ČŠOD Planinka na Pohorju.

Ko smo prispeli, smo razpakirali vso prtljago in se odšli smučat. Na smučišče smo se peljali z avtobusom. Tam smo bili razdeljeni v tri skupine. Po smučanju smo se odpeljali nazaj v dom. Malo smo počivali, nato pa smo imeli kosilo. Popoldan smo imeli veliko dejavnosti v naravi. Zvečer smo se umili in odšli spat. Naslednji dan je bil popolnoma normalen, do večera. Takrat smo se ponovno testirali in spet sta bila dva učenca pozitivna. Morala sta spakirati in oditi, mi pa smo čakali, kako naprej.

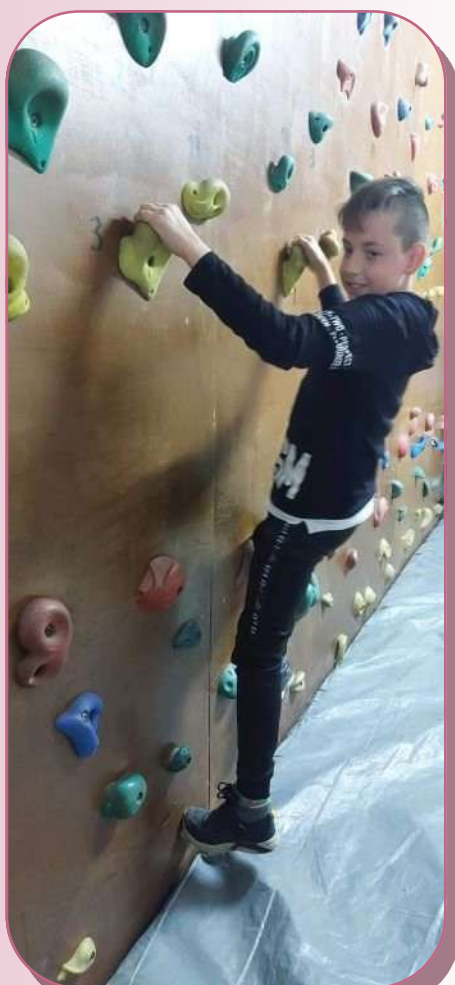
Čez dobre pol ure je prišla učiteljica in povedala, da bomo morali zapustiti ČŠOD. Vsi smo pretreseni in žalostni poklicali starše ter jim povedali slabo novico. Nato smo spakirali in odšli. Imeli smo deset dni karantene. Vsega je bilo konec. Čez mesec dni so nam sporočili, da bomo lahko ponovno šli v šolo v naravi in bili smo zelo veseli.

Napočil je pričakovani marec. Bili smo v pripravljenosti, tako kot pred nekaj meseci. Vse je že bilo spakirano. Tokrat se nam zjutraj ni bilo treba testirati, saj smo se odpeljali s svojimi avtomobili. Ko smo prispeli, smo razpakirali in se oblekli v smučarske hlače ter ostalo smučarsko opremo. Pred odhodom na smučišče pa so nam sporočili, da je zaprto. Kljub temu je bila šola v naravi zabavna, saj smo imeli na voljo veliko drugih aktivnosti. Gledali smo film, imeli lokostrelstvo, igrali smo štrbunk, plezali po plezalih, z avtobusom smo se odpeljali v center Maribora, kjer smo šli v bowling center in nato še v akvarij-terarij. Prav tako smo se odpeljali do vzpenjače in se z gondolo povzpeli na Areh.

Tako smo preživeli našo zimsko šolo v naravi. Glede na to, da nismo smučali, smo se vseeno zabavali. Ta šola v naravi je res bila nepozabna.

Napisali: Sara Roškar in Zala Zemljič, 6. razred

ŠOLA V NARAVI, 3. RAZRED

V tem šolskem letu smo se učenci 3. razreda odpravili v šolo v naravi. Na Debelem rtiču smo preživeli zanimivih pet dni. Raziskovali smo morsko obalo, iskali zaklad, pluli z ladjo do Pirana, plavalili, se odpravili na nočni sprehod z lučkami in se preprosto zabavali ob igrah. Predstavili smo se tudi kot pevci, plesalci, igralci in komedijanti. Teden je bil pester, poln novih dogodivščin in spoznanj. Med seboj smo se še bolj povezali in postali še

TEDEN PISANJA Z ROKO

V mesecu januarju je potekal teden pisanja z roko. Tudi učenci 3. razreda so se pridružili temu tednu in še več kot po navadi pisali z roko. Spoznali smo, da je pisanje pomembna spretnost, ki jo lahko razvijamo le z vajo.

Foto: T. Lončarič

ČAJANKA

Mesec december ... čaroben mesec ... mesec želja, topline, miru, veselja. Mesec, ko si vzamemo čas zase in najbližje. Tudi mi smo si vzeli trenutek zase. Pripravili smo si topel čaj, prižgali svečko in ob nežni glasbi prisluhnili prav posebni pravljici Hanina božična želja. Naučili smo se, da materialne dobrine niso vse in da so najpomembnejše stvari, ki si jih ne moremo kupiti...zdravje, družina, prijateljstvo ...

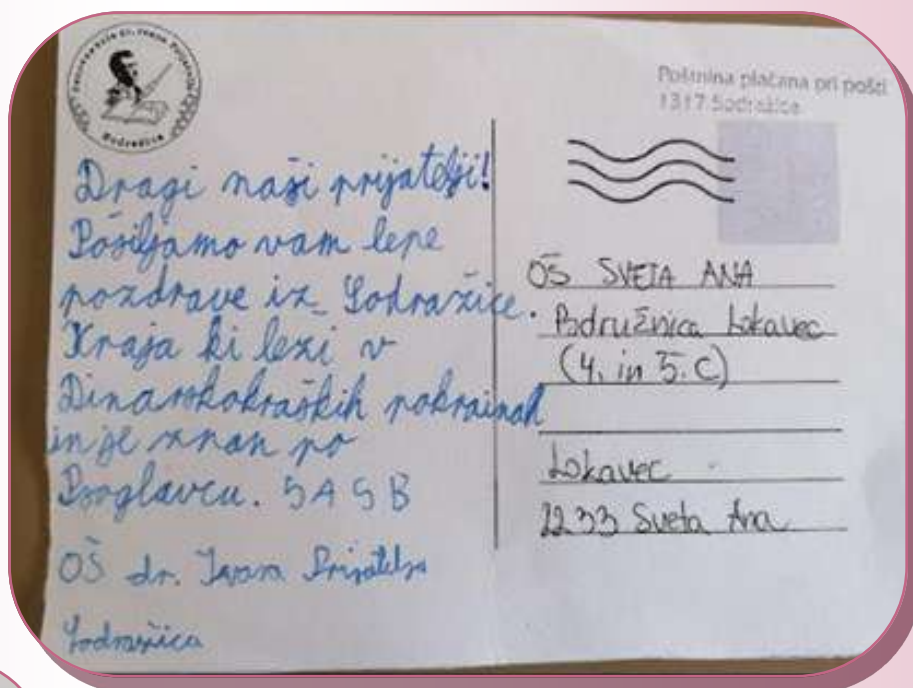
SPOZNAVAMO SLOVENSKE KRAJE

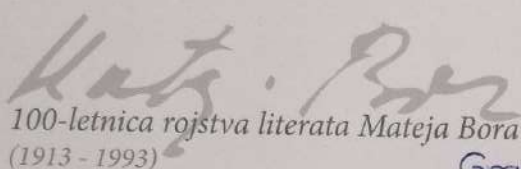
Učiteljica Natalija Veingerl nas je učence 4. in 5. c prijavila k projektu, kjer si učenci 4. in 5. razredov slovenskih šol pišemo razglednice. Najprej smo sami izdelali razglednico našega kraja Lokavec in jih nato nekaj natisnili. Vsak od nas je napisal nekaj razglednic, ki smo jih razposlali na šole, ki so se prijavile k temu projektu. Komaj smo čakali, da bomo tudi mi prejeli kakšno razglednico.

Prejete razglednice smo pritrdili k ustrezni pokrajini na prerisanem zemljevidu. Na zemljevidu Slovenije smo poiskali kraj, od koder so nam pisali, in ga nato označili na nemi karti Slovenije. Včasih smo kaj o tem kraju poiskali tudi na spletu. Pri tem smo utrjevali znanje, ki smo ga pridobili pri slovenščini, družbi, likovni umetnosti in tudi spretnosti pri uporabi računalnika pri oblikovanju razglednice. Brali in pisali smo razglednice. Spoznavali smo nove kraje in njihove znamenitosti.

Veliko smo se naučili in se zelo zabavali.

Izak Lorenčič, 5. c

Poštnina plačana pri po
5101 Nova Gorica

Učenci 5. g razreda
POŠ Grgar 2 učiteljica
Nino

4.in 5c

Izdali: Mestna občina Nova Gorica in Krajevna skupnost Grgar, september 2013

Šola v naravi—Debeli rtič

V šolo v naravi smo se odpravili na Debeli rtič. Ob prihodu smo se razgledali in izbrali sobe.

Raziskovali smo morsko obalo. Našli smo školjke, mrtve klobučnjake in morske rakce.

V šoli v naravi smo imeli disko, peljali smo se z ladjico in kopali smo se v notranjih bazenih.

Šli smo tudi na pohod s svetilkami. Videli smo prvi svetilnik na slovenskem morju.

Z ladjico smo se odpravili v Piran. Tam smo lizali sladoled in šli nakupovat v trgovino.

Na ladjici je bilo veliko reševalnih jopičev in reševalnih obročev. Z ladjice smo v morju videli meduze in majhne ribice.

Imeli smo tudi disko. V njem smo se predstavili s plesom, petjem in smešnicami.

Najbolj nam je bilo všeč, ko smo iskali zaklad in se vsak dan kopali.

Dobili smo tudi dnevnike, kamor smo pisali dogodke dneva. Počutili smo se odlično in bilo nam je zabavno.

Celestina Breznik in Klara Bauman, 2. b

Z glavo v naravo

Učitelji in starši smo otrokom vzgled. Učimo jih, da zdravo jedo, da se gibljejo in so aktivni, se učijo ter skrbijo za šolsko in drugo delo. Poleg tega pa je prav tako pomembno tudi to, da vedo, da je skrb za naravo nujnega pomena. Prav zato, ker imamo naše otroke neizmerno radi, jim moramo omogočiti, da bo njihova prihodnost zdrava in lepa. Naučiti jih moramo, zakaj je pomembno, da ne onesnažujejo okolja, ne mečejo odpadkov v okolje in jih reciklirajo, razložiti jim moramo, zakaj moramo ljudje podpirati lokalne ponudnike hrane, zakaj moramo varčevati z elektriko in še bi lahko naštevali. Če ne bomo tega naučili naših otrok, kdo bo pa potem čez 50 ali 100 let skrbel za čisto vodo, zrak in okolje?

Zato se, v 4. a razredu veliko pogovarjamo o zdravem načinu življenja, se pogosto gibljemo na svežem zraku, združimo prijetno s koristnim in tako tudi poskrbimo, da je okolica naše šole čista in lepa. Učenci imajo zelo radi naravo, gibanje v njej in vedo, kako pomembna je skrb za naravo.

4. a razred

Ko vstopim v naravo, pomislim, kako ptički pojejo, kako drevesa šumijo ... Najraje imam, ko se zunaj igram z bratci.

Sara Radovanović, 4. a

Ko grem v naravo, sem vesel, saj me narava sprosti. Najraje imam, ko na travi igram nogomet.

Lovro Vaupotič, 4. a

Rada sem zunaj, ko je lep sončen dan, saj se takrat lahko peljem s kolesom. Zdi se mi zelo pomembno, da skrbimo za naravo, saj če ne bi, bil svet bi onesnažen in grd.

Blažka Triler, 4. a

Zaradi onesnaževanja so zime tople in zrak bolj onesnažen. Prosim, da ne odmetavate smeti, saj živali in ljudje v prihodnosti ne bomo več mogli dihati.

Nuša Ornik, 4. a

Slika 1: Pomladno cvetoče drevo (likovni ustvarjalci: učenci 4. a-razreda)

ZLATI HRČEK - MOJ HIŠNI LJUBLJENČEK

Zlati hrček živi v divjini v rovih, kot hišni ljubljeneček pa v kletki. Hrček zraste do 20 cm in tehta do 150 gramov. Je svetlo rjave barve, lahko ima dolgo ali kratko dlako. Ima temne izbuljene oči in ostre zobke. Hrček kot hišni ljubljeneček potrebuje dovolj veliko kletko, v njej pa kos lesa, rov, posodico s hrano in z vodo, stranišče in hišico za spanje. Hrček se prehranjuje z zelenjavo, s sadjem, z oreščki in majhnimi črvički.

Po značaju je samotar, rad je sam, brez drugih hrčkov. Je tihega in mirnega značaja. Njegove posebnost je, da si s tačkami drži hrano, potem pa si jo shrani v vrečke v licih. Hrček zna teči enako hitro naprej in nazaj. Hrčkova posebnost je tudi, da mu zobki stalno rastejo.

Jaz sem hrčka dobila za nagrado, ker sem se pridno učila. Nismo mu takoj dali imena, ga je pa mlajši bratček začel klicati Srček namesto hrček in tako je dobil ime Srček. Hrčka imam rada, ker ga lahko božam in cartam.

Všeč mi je bilo tudi, da sem hrčka lahko prinesla v šolo in ga pokazala vsem sošolkam in sošolcem ter učiteljici. Na obisku v šoli je bil malo prestrašen, ampak se je kljub temu pustil božati. Vsi so ga bili zelo veseli.

Alja Kaučič, 2. b

Narava

*Ko drevje zacveti,
narava v nas se prebudi.
Ko otroci smo zunaj,
je lepo, kot da gremo na Dunaj.
Ko zunaj polno je smeti,
4. a hitro 'prileti',
saj za naravo odgovorni smo mi vsi.*

Gašper Lasecky, 4 .a

Hvaležni smo za veliko stvari.

V 2. b imamo vse, kar potrebujemo mi.

A kmalu prišel bo trenutek, ko
lahko bomo že v 3. razred odšli.

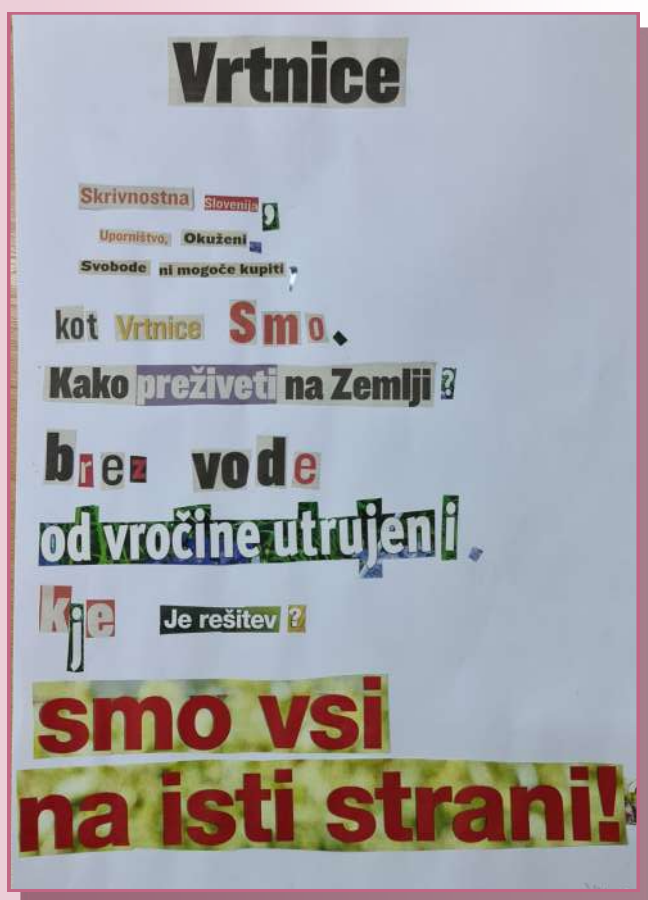
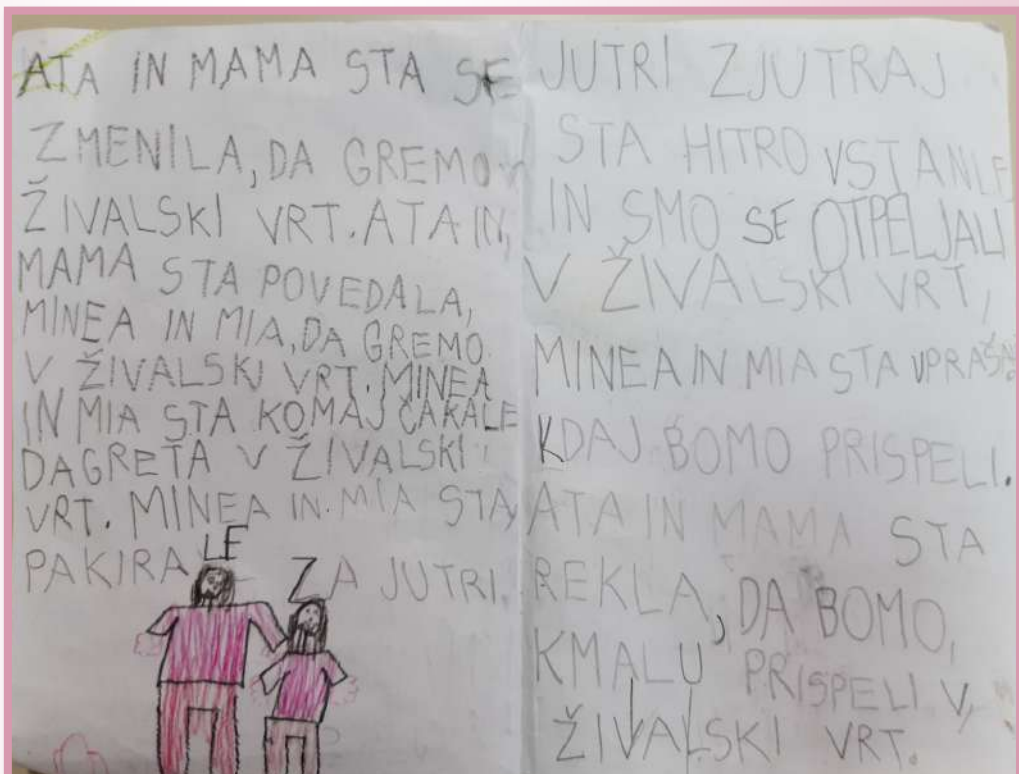
Enkratno se nam zdi,

Že skoraj poletje,

Ni več dolgo leto

In hvaležni smo za to!

Kaja Peserl, 2. b

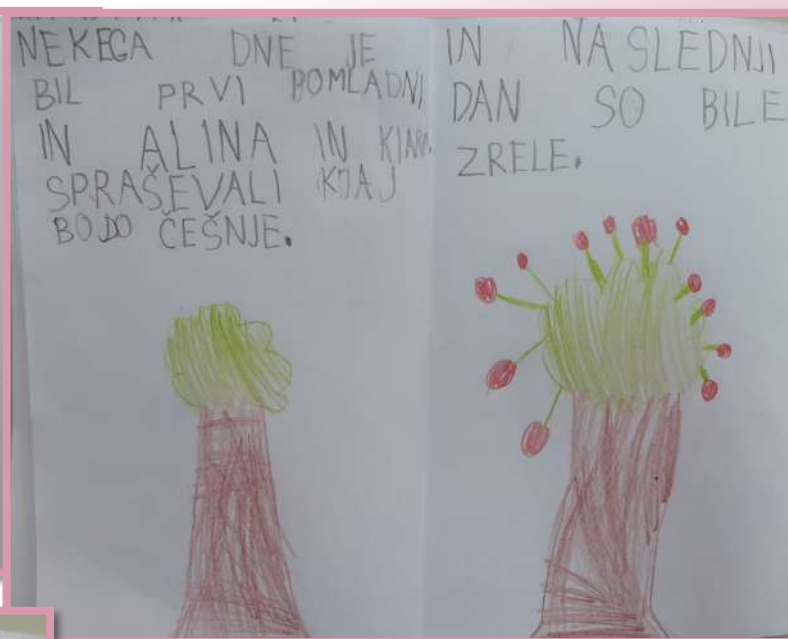
Vita in Julija, 9. a

Minea Vogrin, 2. a

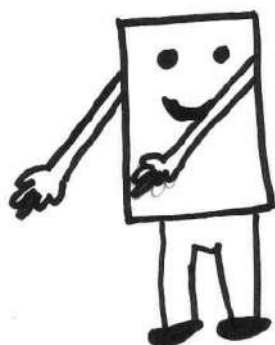
ZIMA
ALINA
BERIČ
2.A

Alina Berič, 2. a

Fant iz papirja in deklica iz črnila se zaljubita.
 In se vsaki dan maskirata dolivata v parku, da
 ne bi kdo videl. Eš dva tedna pa taksirajo, da
 sta par. Potem priznata in se več ne skrivata
 ter se poročita in dobita stroke in so srečni
 dokanca svojih dni.

Naya Lavrenčič, 4. b

KROJAČ IN PRINCESA

Predavnimi časi je v odmaknjeni vasi živel reven krojač, ki so ga sosedge klicali kar Nitka.

Nekega dne je h krojaču prišla gospodična, ki je rekla: »Prosim, če mi sešiješ dolgo obleko, prekrito s svilo.« Krojač je rekel: »Kaj mi daš, če ti sešijem takšno obleko?« Gospodična mu je dala bronasto iglo.

Krojač se je lotil dela in ko je končal, je obleko predal gospodični. Naslednji dan je opazil, da njegova bronasta igla sama šiva oblačila. Sam sebi je rekel: »Zdaj bo delo šlo petkrat hitreje.« Ko je to izgovoril, je bronasta igla rekla: »Delala bom zate, če mi priskrbiš prijateljico.« Krojač Nitka ji je obljubil, da ji bo priskrbel prijateljico.

Po napornem dnevu je prišla gospodična in rekla: »Sešij mi obleko s svilo in volančki na rokavih in dobil boš srebrno iglo.« Ko sta bronasta igla in krojač Nitka končala obleko, sta dobila srebrno iglo.

Naslednji dan je h krojaču prišla princesa, ki je rekla: »Moj oče kralj pravi, da se lahko poročim s tabo, če izpolniš tri njegove želje.« Krojač Nitka je samo pritrdil. Princesa je nadaljevala: »Prva želja je, da mi napraviš svileno obleko z volančki na robovih, žametnim pasom in dragulji. Druga želja je, da očetu napraviš rdeče pregrinjalo. Moja zadnja želja je, da moji mami kraljici sešiješ rokavice. Če vse to napraviš, se lahko poročiš z mano.«

Ko so krojač Nitka in obe igli vse to napravili, sta se čez tri dni princesa in krojač poročila. Živela sta v palači s princesinimi starši, iglici pa sta delali v butiku in še naprej šivali. In tako so srečno živeli do konca svojih dni.

Zala Zemljič, 6. a

RADODARNI KROJAČ NITKA

Predavnimi časi je v odmaknjeni vasi živel reven krojač, ki so ga sosedge klicali kar Nitka. Nitka je znal neizmer-no dobro vrteti svoje tri šivanke in prav tako je znal neizmerno dobro uporabljati svojih dvanajst vrst niti. Bil je dobričina. Šival je oblačila za vso vas. Tudi za ljudi, ki si niso mogli privoščiti novih oblačil. Za svoje delo pa ni zahteval niti beliča.

Nekega dne je pomislil, da če s svojim delom ne bo zaslužil nič denarja, ne bo mogel nahraniti svojih sedmih otrok. Nekega večera, ko je razmišljal, kako bi zaslužil denar, ne da bi od vaščanov zahteval plačilo, je nekaj močno potrkalo na vrata. Rahlo se je prestrašil in počasi odprl vrata. Ni mogel verjeti svojim očem. Pred vrati je stala velika razkošna kočija. V njej sta bila vprežena dva čudovita bela konja in njuna griva je kar žarela.

Vstopil je v kočijo in kočija je poletela med oblake. Leteli so tri ure in kočija se je ustavila pri čudovitem letečem kraljestvu. V tem kraljestvu je živel kralj, ki se je neizmerno rad oblačil v nova in lepa oblačila. A ta kralj je imel težavo. Zlobna čarovnica ga je uročila s takšnim urokom, da na njem nobena obleka ni več izgledala lepa. In le Nitkine čarobne šivanke in niti so lahko izničile urok. Kralj je prosil Nitko, naj mu sešije najlepša oblačila, kar more. Nitki se je kralj zasmilil. Zavrtel je svoje tri šivanke in nastala je obleka, ki so jo občudovali vsi v kraljestvu. Urok je bil izničen in zlobna čarovnica je v hipu umrla.

Kralj se je Nitki zahvalil in mu v zameno podaril skrinjo zlata. Ko je prišel domov, je svoji družini pripovedoval o dogodivščini, ki se mu je pripetila. In ker je imel zdaj dovolj denarja, da je lahko skrbel za svojih sedem otrok, je še naprej zastonj šival za ljudi iz svoje vasi.

Lan Lebreht, 6. a

ČUDEŽNI PETELIN

Predavnimi časi je v razmajani bajti blizu gozda živel siromak s svojima otrokoma. Mati jim je že davno umrla in vse, kar so imeli, je bil star petelin. Oče obeh otrok je nameraval ubiti petelina, da bi se lahko vsaj malo nasitili. Otroka nista bila za to, saj se jima je žival smilila.

Nekega dne pa kralj ponuja veliko nagrado, če kdo najde čudežno omaro, ki je skrita nekje v vasi. Dečka se odpravita na pot, s sabo pa neseta petelina. Ko fanta iščeta že tri dni in tri noči, skorajda obupata. Oglasi se petelin in pravi: »Vem, kje je omara.« Fanta ga pogledata in vprašata: »Kje pa je?« »Omara se skriva med devetimi brati tega gozda.« Fanta ves dan razmišljata o tej uganki.

Naslednji dan se petelin spet oglasi in pravi: »Imam dvanajst vej in na vsaki veji je devet listov.« Nato petelin spet utihne. Fanta pomislita na češnje, ki so posejane na začetku gozda, pa vseeno raje počakata še na tretji, zadnji namig.

Naslednji dan petelin spet reče: »Nikoli ne obrodim nobenega sadeža.« Fanta ugotovita, da to le niso češnje.

Ko hodita že devet dni, reče eden od njiju: »Seveda, pri devetih hrastih je skrita omara!« Odhitita do hrastov in ko najdeta omaro, si oddahneta. Odhitita h kralju in mu pokažeta omaro, ki sta jo našla. Kralj jima razloži, kaj morata reči, da jima bo omara služila do konca njunih dni: »Omara, omara najlepša ti, daj ti tri dinarje mi.«

Ko so se vračali domov, sta se fanta zahvaljevala petelinu, da jima je pomagal. Doma pokažeta omaro očetu in ga naučita, kako se jo uporablja. Fanta sta si tako poiskala ženi, petelin pa svojo kokoš, da ni bil več tako osamljen. Vsi so bili srečni do konca svojih dni.

Hajdi Breznik, 6. a

TRIJE ZAJCI IN LISICA

Nekega prelepega spomladanskega dne je lisica ob potoku opazila tri zajce.

Lisica: »Pozdravljeni, vi trije mušketirji, ali se vam lahko pridružim? Tako sama sem.«

Prvi zajec: »Seveda, kar pridi. Ravno se igramo ulovi zajca.«

Drugi zajec: »Lisica, a bi še prej kaj pojedla?«

Tretji zajec: »Imamo gozdne jagode, maline in svežo solato.«

Lisica: »Ja, res sem zelo lačna.« Hop in lisica je ujela vse tri zajce na en mah.

Zato vedite, dobrota je sirota.

Matevž Anej Nikl, 7. b

ZLATO JAJCE

Pred davnimi časi je v razmajani bajti blizu gozda živel siromak s svojima otrokoma. Mati jim je že davno umrla in vse, kar so imeli, je bil star petelin.

Starejšemu sinu je bilo ime Miha, mlajši pa je bil Jakec. Miha se je odločil, da gre od doma, v sosednjo vas, Jakec pa je ostal doma pri očetu. Nekega dne pa oče reče Jakcu, naj gre po svetu, da bo kaj zaslužil, da bosta preživela. Jakec razmišlja in privoli. Nekaj časa hodi, ko naenkrat zasliši žalostno kokodakanje. Prisluhne in sledi kokodakanju, ko zagleda mavrično kokoš. Jakec jo reši in jo gre pokazat očetu. Najprej sta si jo nameravala pripraviti za večerjo, ampak se jima je preveč zasmilila. Oče predlaga, da jo dasta staremu petelinu. Jakec jo nese v kokošnjak in za večerjo jima da pšenico. In tako gresta oče in Jakec spat. Petelin pa mavrični kokoši pove vse o očetovi in Jakčevi revščini. Mavrična kokoš in petelin skleneta, da jima bosta pomagala. Jakec naslednje jutro najde zlato jajce. Oče in Jakec nista mogla verjeti čudežu, ki se jima je zgodil. Tako sta imela vsak dan eno zlato jajce več. Tako sta se rešila revščine in lepo skrbela za živali in dobro gospodarila.

Dobro se z dobrim vrača. Tako sta Jakec in oče srečno živela do konca svojih dni.

Aljaž Ornik, 6. a

ČAROBNA ROŽA

Nekoč je živel reven princ. Najbolj od vsega si je želel najti nevesto, ki bi jo pripeljal v svoje majhno kraljestvo. Odpravil se je na pot, da jo najde. Bil je tako zamišljen, da je zašel v temen gozd. Opazil je poraščeno hiško. Pokukal je vanjo in videl zaprto deklico. Hotel jo je rešiti, ker je videl, da je žalostna. Videl je tri škrate, ki so se vračali iz gozda. Hitro se je skril za drevo, da ga ne bi videli. Videl je, da je en škrat nosil ključke od hiške in kletke, v kateri je bila zaprta deklica.

Odšel je domov skovat načrt. Na poti domov je srečal lačnega ptiča, ki ga je prosil za malo hrane. Princ je bil dobrega srca in mu je z veseljem ponudil hrano. Povedal mu je, kaj se je zgodilo. Ptič mu je ponudil pomoč in tako sta sklenila skupaj skovati načrt.

Ko prispeta domov, se ptič spomni, da raste daleč stran na jasi, do katere hodiš sedem dni in sedem noči, čarobna roža. Princu ni bilo težko poiskati rože, saj si je res želel rešiti dekle. Ko se je po sedmih dneh in sedmih nočeh vrnil z rožo, sta naredila načrt: ptič bo odletel skozi okno, medtem ko bodo škrati spali, in posipal prah čarobne rože po njih. In res je storil tako. Škrati so se pomanjšali, ključ pa je ostal iste velikosti. Ptič je ključ odnesel princu. Princ je odklenil kletko, v kateri je bila deklica. Deklica je bila presrečna, da je rešena, saj je mislila, da ne bo nikoli več videla staršev. Princu je povedala, da je princesa. Prosila ga je, da jo odpelje domov.

Ko prispeta na grad, sta kralj in kraljica presrečna, ker vidita svojo hčerko. V zahvalo princu ponudita skrinjo zlatnikov, ampak on jo zavrne in ju prosi za princesino roko, saj sta se med potjo zaljubila. Kralj in kraljica privolitita in priredita veliko poroko, ki je trajala tri dni in tri noči. Tako je reven princ postal bogat princ. In nato sta princ in princesa srečno živela do konca svojih dni.

Nik Radovanović, 6. a

GROF IN TRI HČERE

Nekoč, predavnimi časi, je v gozdu živel bogat grof. Imel je tri hčere. Za darilo je dobil lok, ki ga je bil zelo vesel. Spomnil se je na svoje otroštvo, kajti pogosto je hodil na lov s svojim očetom.

Nekoč je šel na lov in ustrelil zajca. Iz grma je prilomastil medved. »Zakaj si ustrelil mojega brata?« je vprašal grofa. »V zameno te bom požrl!« »Dam ti vse svoje bogastvo, samo ne me požreti,« je rekel grof. »Oh, tako se mi smili, da ga ne morem požreti,« je rekel medved. Tedaj se mu je posvetilo. »Daj mi eno od svojih hčera, potem te ne bom ubil,« je rekel grofu. Grof je z najtežjim srcem privolil. »Dogovorjeno,« je rekel medved, »drevi pridem po tvojo hčer.« Nato se je vrnil v gozd. Po kosilu se je grof zazrl predse. Hčere so ga opazovale. »Kaj pa je, oče?« je vprašala najstarejša. Grof je povedal, da je ubil zajca in da je prilomastil medved in bi ga lahko ubil. »Prav si storil, oče,« je rekla najstarejša sestra, »jaz bom šla.« Ob sončnem zahodu je prišel medved in odpeljal hčer.

Grof je šel drugič na lov in ubil vrana. Z neba je priletel orel: »Zakaj si ustrelil mojega brata? V zameno te bom prebodel s kremplji.« »Ne me ubiti, vse svoje bogastvo ti dam,« je prosil grof. »Bogastvo mi ne vrne brata,« je rekel orel. A grof se mu je zasmilil: »No, prav, vseeno ne sprejemem bogastva, temveč eno tvojih hčera.« »Dogovorjeno,« je rekel grof. »Drevi pridem po tvojo hčer,« je sklenil orel. Tisti dan se je po kosilu grof zopet zazrl vase. Hčeri sta ga vprašali: »Zakaj si spet žalosten, oče?« Povedal je, da je ubil vrano in da bi ga orel prebodel, če mu ne bi dal svoje hčere. »Prav si storil,« je rekla srednja hči. Ob sončnem zahodu je priletel orel in odpeljal srednjo hčer.

Ko je šel grof naslednjič na lov, je ustrelil lisjaka. Iz gozda je pritekel volk: »Zakaj si ustrelil mojega brata? V zameno te bom ubil!« »Ne ubij me, vse bogastvo ti dam,« je prosil grof. »Daj mi raje svojo hčer,« je rekel volk. Z najtežjim srcem je grof privolil. »Dogovorjeno,« je rekel volk »drevi bom prišel po tvojo hčer.« Najmlajša hči je grofa vprašala: »Zakaj si spet zazrt vase?« Grof je povedal zgodbo, kako jo mora dati volku. Ob sončnem zahodu se je poslovil od hčere.

Grof je nato zelo zbolel in kmalu umrl, ampak nikoli ni izvedel, da imajo hčere na drugem koncu gozda vsaka svoje kraljestvo, hčere pa niso izvedele, da je grof umrl.

Jurij Breznik, 6. a

ZAJEC IN POLŽ

Bilo je tekaško tekmovanje. Tekmovala sta polž in zajec. Naenkrat reče sraka: »Tekmovalca, pripravita se!« Prišla sta polž in zajec, a ko zajec zagleda polža, se kar nasmehne: »Ha ha, ti si moj sotekmovalec?« »A se bojiš, da te bom premagal?« odvrne polž. »Ha ha, kaj boš ti, saj sem večletni prvak,« reče zajec smeje. Naenkrat sraka zakliče: »Pripravljena, pozor, zdaj!«

Zajec je tako verjel vase, da se je malo ulegel. Polž je hitel, kot je le lahko hitro. Minilo je nekaj ur. Zajec je bil še na štartu, ko je naenkrat zacingljal zvonec. To je zajca prebudilo. Bil je tako šokiran, da je stopil do polža in rekel: »Pa saj ti si goljufal!« »Ne ne, ti si zaspal, jaz pa sem lepo počasi pritekel na cilj,« je odvrnil polž. »Pa saj to je nemogoče!« je zaklical zajec.

Nauk: počasi se daleč pride.

Eva Gosak Koler, 7. b

VOLK IN ZAJEC

Nekega jesenskega dne je zajec iskal hrano za zimo. Ves ta čas ga je volk opazoval. Zajec je zaslišal šumenje, zato je vprašal: »Kdo je?« Ker ga je bilo strah, je pobral hrano in hitro odšel domov. Volk je odšel do zajca in ga prosil za malo hrane. Zajec mu je rekel: »Zakaj pa si nisi sam poiskal hrane?« Volk ga je žalostno pogledal. Nato je zajec rekel: »Lahko ti pomagam.« Tako je zajec pomagal volku poiskati hrano. Naslednje jutro je zapadlo toliko snega, da je zajcu zakrilo dom. Volk je prihitel do zajca in mu pomagal skopati luknjo v njegov dom. Tako sta zajec in volk postala najboljša prijatelja.

Nauk: v nesreči spoznaš prijatelja.

Tomaž Jug, 7. b

JEŽ IN PES

Včasih te moč zavede.

Jež kot vsak dan se odpravi na delo v sadovnjak, a tokrat mu pot prepreči sestradan pes, ki bi ježu zavil vrat.

Pes: »O, kam pa, kam? Po moji zemlji hodiš, jabolka mi bodeš, kaj pa misliš, da počneš?«

Jež: »Ozirnico si pripravljam, jabolka si v duplino spravljam.«

Pes: »Mojih jabolk ne boš mi kradel, se z njimi mastil, meni pa grižljaj pustil! Nočem stradati, ti tat, če se jabolka dotakneš, ti zavijem vrat!«

Jež: »Gospod presvetli, vzel jih bom samo ducat, nesel jih v duplino in jih jedel celo zimo. Ostale pa obdržite vi.«

Pes: »Mi groziš? To si pogumen ... le čakaj, da te s taco sunem!«

Tako je pes sunil ježa, a on se v klopčič je zvil in tako je pes udarec nazaj dobil. Pes pohlepen še mesece se je zdravil, jež ves sadovnjak je dobil in psu v glavo lekcijo vbil.

Timotej Krajnc, 7. b

Vila v mojih sanjah

Nekega jutra, bilo je ob zarji, smo s starši pokukali iz šotorov ob jezeru, kjer smo taborili. Pomel sem si oči, zakaj tam daleč sredi vode se je nekaj zableščalo. Iz vode se je pognala zlatolasa deklica, ki je imela lase kot diamante, kožo kot svila in modre oči kot nebo, ki se blešči.

Počasi je stopala proti meni, se dotaknila mojih las, me pobožala in vprašala, če imam kakšno željo. Najprej sem se je ustrašil in stekel stran, ona pa je stala tam in me gledala. Potem sem se opogumil in stopil do nje. Vprašal sem jo, kdo je in kje živi. Odgovorila mi je, da ji je ime Elven in da prihaja iz gradu v jezeru. Predstavil sem se ji in ji dal košček čokolade, ona pa mi je rekla, da je vila, ki izpolnjuje želje. Izpolnim ti vsako željo, ki jo imaš, če sem lahko v zameno tvoja prijateljica. Vprašal sem jo, če mi lahko pokaže svoj dom. Prijela me je za roko in odšla sva proti jezeru. Kot bi mignil, sva bila v gradu. Njena soba je bila iz modrega zlata, postelja je bila zelo velika in skrita med svilami. Njene igrače so bile zelo nenavadne, bleščeče in velikanske. Celo popoldan sva se igrala, pogovarjala in uživala.

Čez čas sem postal zelo utrujen. Nenadoma sem se zbudil, pogledal na okrog in ugotovil, da sem v šotoru s starši.

Matic Pšajd, 4. c

KAKO SEM NA DUNAJU CESARICO RAZJEZIL IN BRDAVSA PREMAGAL

O, pozdravljen, kmet Močilar. A veš, kaj se mi je na Dunaju zgodilo?

No, nekega meglenega zimskega dne sem angleško sol tovoril. Ko sem prišel domov, je bila kobilica izčrpana, zato sem sol raztovarjal v hlev, ko me je na vsem lepem nekdo poklical. Odšel sem iz hleva in zagledal lepo oblečenega kočijaža. Povedal mi je, da me iščejo na Dunaju. Vprašal sem ga, le zakaj bi mene, kmečkega človeka, potrebovali. Povedal mi je, da cesar vse upe polaga vame, da bom premagal velikana, ki straši na Dunaju. Malo sem se obotavljal, a sem privolil. Vstopil sem v kočijo in kočijaž me je odpeljal na Dunaj.

Tam so me pričakali z veselo dobrodošlico, a z nekaj grenkobe, saj je prav tistega dne Brdavs ubil cesarjevega sina. Pogostili so me z jedačo in pijačo in nato sem si odšel v orožarno izbrat svoje orožje. Vse je bilo precenjeno. Cesarja sem povprašal o boljšem in večjem orožju, a ga ni imel. Prosil sem ga, če me lahko odpelje v kovačnico, da bi si orožje izdelal sam. Izdelal sem si veliko mesarico. Potem sem odšel posekat lepo košato lipo na dvoru. Cesar me je oštel, zakaj nisem posekal katerega od drugih dreves. Rekel sem, da če mu je ta tako ljuba, bi mi pa drugo pokazal. Nato me je cesar odpeljal v konjušnico, kjer naj bi si izbral konja. A tam ni bilo niti za pol takega, kot je moja kobilica, zato sem poslal ponjo. Ko so mi jo pripeljali, sem bil pripravljen na boj.

Naslednji dan sem odšel do Brdavs, mu podal roko in se z njim spopadel. Premagal sem ga in mu odsekal glavo. Cesar mi je za plačilo ponudil svojo hčer za ženo, a v to plačilo nisem privolil. Prosil sem ga za dovolilnico za prenašanje angleške soli. Njegov magistrček Gregor je nekaj časa okleval kot moja kobilica v hlevu. A je moral to vseeno storiti: napisal mi je dovolilnico in bil sem pripravljen na odhod.

Aja, še nekaj se mi je pripetilo. Ko mi je cesar ponudil svojo hčer za ženo, se je cesarica razjezila in mi pridigala o posekani lipi. Nisem je poslušal. Malo sem ji ugovarjal in že hotel oditi, ko me je cesar zadržal. Dalje pa že veš. O, to pa je bila prigoda!

Matevž Anej Nikl, 7. b

MOJA JUNAŠKA ZGODBA

Poznamo več vrst junaštva. Velikokrat smo brali pravljice, kako junaki dobre strani premagajo zlo. Zame so junaki tisti, ki pomagajo nemočnim ljudem ali živalim.

Nekega petkovega popoldneva sva s sestro Nušo pešachila z avtobusne postaje proti domu. Zraven ceste teče potok Velka. Bil je pozimi, štiri leta nazaj. Na poti domov sva zaslišala žalostno cviljenje in jaz sem s svojo radovedno žilico šel pogledat, kaj se dogaja. Naenkrat zagledam majhnega črnega psička, zapletenega v trnje in celega premočenega. Torbo sem dal Nuši. Nisem mislil na ledeno vodo in blato, v mojih mislih je bilo samo to, da rešim psička. Komaj sem ga dobil ven iz trnja. Doma sem ga zavil v staro odejo, ga dal v garažo in mu dal hrano, kajti bil je zelo lačen. Ko sta prišla domov starša, nista bila ravno najbolj navdušena nad psom. Naslednji dan smo začeli iskati lastnika. Iskali smo ga kar štirinajst dni, po vseh medijih, tudi preko veterinarske postaje. V teh dneh sta tudi starša vzljubila psa. Ime smo mu dali Medo. Medo je tako pri nas že štiri leta in je naš družinski član.

Vsakič, ko pogledam Meda, sem ponosen na svojo sestro in nase. Če pomagaš nemočni živali, ti vedno vrača.

Aljaž Ornik, 6. a

MOJE IME JE ROZAMUNDA ... IN TO JE MOJA ZGODBA ...

Moje ime je Rozamunda. Bila sem najlepše dekle na dvoru, vsi fantje so se zaljubljali vame, ampak meni je bil všeč vitez Ostrovrhar.

Torej ... začelo se je, ko je moj oče izbiral snubače. Prihajali so iz vseh dežel, ampak v oko mi je padel Ostrovrhar. Bil je najlepši fant in najmočnejši vitez v tej deželi. Prišla sem do svojega očeta in predstavil mi je snubca. Spogledala sva se in se drug drugemu nasmehnila. Oče mi je povedal, da se moram z njim poročiti, česar sem se zelo razveselila. Čez tri nedelje naj bi se poročila in imela najlepše in največje gostovanje ...

Naslednji dan je na naš dvor prišel pevec razglašene slave. Bil je že na veliko dvorih. Zapel je, nato pa je prišla moja teta, ga pohvalila in rekla: „Povej nam, ti, ki si bil že na vseh dvorih, kje bi lahko bilo dekle, lepše od naše Rozamunde?“ Mislila sem si, da bo rekel, kako še ni videl lepšega dekleta, a sem se zmotila. Potujoči pevec je namreč povedal: „Gospodični naj da Bog hčere, lepe in cveteče, naj ji da sinove junake, a najlepše dekle na svetu je bašetova sestra v Bosni. Je sonce vse lepote, po vsem svetu razglašene. Lahko bi bila lepša od vaše neveste.“ Bila sem tako jezna, da sem ga hotela vreči v ječo. V obraz sem bila tako rdeča, da me je postalo že skoraj sram. Hotela sem močno zakričati, ampak nisem. Nato sem rekla Ostrovrharju: „Slišim, da so Bosnjaki gnali kristjane v sužnost, res je sramota, da še jih obklada jarem.“ To sem mu povedala pod pretvezo, da bi se prepričala, če je Bošnjakinja res lepša od mene.

Nato se je Ostrovrhar s tovariši odpravil na pot, da reši rojake in da se jaz prepričam, če je Bošnjakinja res lepša. Bila sem zelo živčna in upala, da bo šlo vse po načrtu. Objela sem ga za slovo in to je bila edina priložnost, ko sem to lahko storila.

Po dolgem čakanju sem nato prejela pismo. V njem je pisalo, kaj se je dogajalo z Ostrovrharjem in Bošnjakinjo. Pisalo je še, da je Ostrovrhar rešil kristjane iz suženjstva. Bošnjakinji je bilo ime Lejla in bila je črnooka, svetlolična in rajske podobe. Zdaj sta poročena in živita na Ostrovrharjevem dvoru.

Takrat sem bila tako žalostna. Postala sem grša, postarala in zredila sem se. Noben vitez se ni več zaljubil vame. Bila sem jezna in žalostna hkrati in nisem vedela, kaj naj še počnem v svojem življenju. Odločila sem se, da bom postala nuna. Sedaj je moje življenje bedno, žalostno in brez smisla. Mislim, da sem si to zaslužila, saj sem vsa ta leta mislila, da sem jaz najlepše dekle v vseh deželah. In to je moja zgodba.

Neža Kramberger, 8. a

Z zmajem na potep

Neko popoldne sem, ko sem prišel iz šole, najprej naredil domačo nalogo. Potem sem odšel ven, se usedel na kolo in odpeljal. Ko sem se vozil po travniku je nežno pihal veter in takrat so moje misli odletele drugam.

Mojo oranžno kolo se je spremenilo v zmaja. Bil je ogromen, oranžen in bruhal je ogenj. Ampak do mene je bil zelo prijazen. Poletela sva mimo Maribora, kjer je bilo veliko ljudi, avtomobilov, velikih zgradb, park in veliko igrišč za otroke. Potem sem srečal prijatelja, ki me je vprašal, zakaj sem tako vesel. Odgovoril sem, da zato, ker letim z zmajem po zraku in raziskujem svet. Prijatelj me je začudeno pogledal in odšel.

Z zmajem sva še nekaj časa letela, potem pa sem padel z njega in videl, da sem se s kolesom zaletel v drevo.

Matic Pšajd, 4. c

TURJAŠKA ROZAMUNDA: MOJA ZGODBA

Zdravo, sem Rozamunda, ena izmed ljubljanskih nun. Včasih sem bila najlepša deklica daleč naokrog. Vse se je začelo pred nekaj meseci ...

Nekega dne je moj oče na turjaški grad povabil moje snubce. Trije so bili iz dežele laške, trije iz dežele nemške, trije s Štajerske in Kranjske, zraven pa še Ostrovrhar. On je bil najlepši izmed vseh. Odločila sem se, da se bom poročila z njim. Oče je že pripravil gostovanje in rekel, da se bova z Ostrovrharjem poročila v roku treh tednej.

Vse je bilo lepo in prav, dokler ni mimo prišel potujoči pevec. Pel je o junakih po svetu in deklicah, ki so zaljubljene vanje, ampak mene to tako ali tako ni zanimalo, saj sem imela ob sebi najmogočnejšega in najlepšega junaka. Nato pa ga je moja teta vprašala, če je morda kje dekcle, ki je lepše od mene. Ko sem to slišala, mi je dobesedno šlo na smeh, saj sem si mislila: »Dekle, lepše od mene? Phhh, pa kaj še! Nobena ni lepša od mene!« Ampak pevec se z mano ni strinjal. Povedal je, da obstaja deklica, ki je lepša. To dekcle naj bi bila bašetova sestra iz Bosne. Nisem mogla verjeti svojimi ušesom, kaj sem slišala. Da obstaja dekcle, ki je lepše od mene? Pa saj to je nemogoče, to je nedopustno! Naenkrat so me preplavili ljubosumje, nejevolja, jeza in tudi žalost. Seveda tega nisem pokazala. Ostrovrharju sem rekla, da sem slišala, da so Bošnjaki gnali kristjane v sužnost. Naročila sem mu, naj gre v Bosno ter ugrabi bašetovo sestro. Kasneje bi z njo naredili zamenjavo: Lejla za naše rojake, pa še jaz bi se lahko prepričala, če je res lepša od mene, kot je rekel pevec. Ostrovrhar je nabrusil meč, zbral moše in odjahali so proti Bosni.

Čakala sem jih in čakala. Minevale so minute, ure, dnevi, tedni ... njih pa od nikoder. Nekega dne sem se odločila, da bom obiskala bližnje mesto, saj sem se res že zelo dolgočasila ob čakanju na Ostrovrharja. Srečala sem staro prijateljico, za katero sem vedela, da so jo Bošnjaki ugrabili. Vprašala sem jo, kako to, da je tukaj. Ona pa mi je povedala, da je že pred tedni prišel v Bosno nek junak. Nihče ga ni poznal, ne Bošnjaki ne kristjani. Ko se je zmračilo in so že vsi Bošnjaki spali, jih je rešil in obenem ugrabil tudi bašetovo sestro Lejlo. Povedala mi je tudi, da je Lejlo odpeljal k sebi domov in da sta se po dveh tednih poročila. Nameravala sta se že prej, ampak je Lejla morala zapustiti svojo vero in postati kristjanka. Poročil ju je grajski pater. Ostala sem brez besed. Počutila sem se, kot da se moje srce lomi na majhne delčke in ga nikoli več ne bom mogla sestaviti skupaj. Nisem imela druge izbire, kot da postanem nuna, saj je bil to edini način, da sem pozabila Ostrovrharja.

No, zdaj poznate mojo žalostno zgodbo, kako sem postala nuna. Čeprav sem verjetno tudi sama malo kriva, da sem tu, kjer sem, saj če ne bi Ostrovrharja iz ljubosumja poslala po Lejlo, bi bila zdaj midva srečna skupaj. A kaj morem. Takšno je pač življenje. Nikoli ne veš, kaj sledi ...

Alina Kokol, 8. a

ZAJEC IN LISICA

(basen)

Po gozdu je skakljal zajec in si prepeval. Naenkrat je lisica bliskovito pritekla do njega in se začela hvaliti, da je hitrejša. Zajec ji je odvrnil, da lahko vidita, kdo je hitrejši, tako da pretečeta ves gozd. Tisti, ki bo prvi, je seveda hitrejši.

Lisica reče: »Pod enim pogojem. Če zmagaš ti, lahko z menoj narediš, kar hočeš. Če zmagam jaz, te lahko požrem.« Zajec prestrašeno privoli in zbeži. Lisica se pred tekmo odpravi skopat luknjo, da bi med tekmo zajec padel vanjo. Ko se je tekma začela, je bil zajec hitrejši od lisice. Tekel je, zagledal luknjo in jo preskočil. Lisica, ki je tekla takoj za njim, pa je luknjo spregledala in padla vanjo. Zajec je nadaljeval pot in zmagal, lisico pa je pustil v luknji, ki jo je sama skopala.

Žiga Lončarič, 7. a

PISMO LILIPUTANKE LILI CESARJU

Vaše veličanstvo!

S terena se Vam javljam Vaša zvesta vohunka Lili. Na poti v deželo velikanov me je zmotila belina na tleh. Naenkrat sem se znašla pred stavbo, v kateri so kričali neki razbojniki. Smejali so se, ko so se dotikali te beline. Vse svoje ugotovitve bom zapisala v tem pismu 79. dne 55. leta srečne vlade Vašega Veličanstva.

Tega dne sem se znašla v učilnici 6. a razreda. Ne vem, kaj to je, ampak v tem prostoru so neka bitja, velika kot gore. Vsako uro pride k njim druga cesarica. Morajo jo ubogati kot tlačani. Ker vsi ne ubogajo, se one nanje derejo.

Vsi nosijo nenavadne obleke, ki so nenavadnih barv in velikosti. Nekatere so popackane, druge se bleščijo. Na glavo si nadenejo mošnjo, ki pokrije ušesa. Ko gredo na belino ali po njihovo sneg, oblečejo bundo. To je zelo debelo oblačilo, ki greje telo. Oblečejo si jo preko puloverja.

V učilnici imajo stvar, ki ji pravijo računalnik. To je nekakšen predmet, ki spreminja slike. Imajo tudi ogromno miz, za katerimi sedijo ti tlačani. Vsako uro iz torb vzamejo drugačne knjige in zvezke. Po teh ugotovitvah sklepam, da je ta stavba šola. Bitja, ki kričijo, so učenci in cesarice so učiteljice.

Spremljala sem, katere šolske predmete imajo: matematiko, zgodovino, geografijo, naravoslovje, likovno umetnost, šport, gospodinjstvo, tehniko ... Ta bitja tudi jedo, imajo malico in kosilo. Med malico sem se skrivala med sadjem. Nenadoma se je nad mano dvignila roka. Komaj sem pobegnila in se skrila med kuhinjski pribor.

Najbolj mi je bil všeč predmet gospodinjstvo, tam kuhajo same dobrote. Šport imajo v ogromnem prostoru. Tam se gibajo in igrajo. Pri tehniki vedno nekaj žagajo in izdelujejo iz lesa. Ta bitja so najbolj razposajena pri likovni umetnosti. Takrat jih cesarica pusti divjati in jih ne kaznuje.

Pred to šolo so tudi ogromne zastave. Cesarja te šole kličejo ravnatelj. Imajo tudi služabnice, ki čistijo. Ravnateljnim pomočnicam pravijo tajnice.

Sedaj Vam bom zaupala najhujšo stvar, ki sem jo doživela. To je odmor. Ko so učenci prosti, lahko gredo na hodnik ali stranišče. Zaradi tekanja otrok je, kot da bi bil potres. Ker me je bilo strah tega hrupa, sem se skrila v šolsko torbo nekega učenca. V njej sem videla stvar, v kateri hrani papirje, nekaj knjig, zvezkov, učbenikov, peresnico. Da Vam pojasnim: peresnica je stvar, v kateri se hranijo različna pisala, lepilo in škarje.

To je za zdaj vse. Ko bom raziskala še druge učilnice, se vrnem v deželo Liliput.

Lep pozdrav

Lili

Zala Zemljič, 6. a

Agresivna, ampak zelo redko,

Nagajiva,

A prijazna.

Mamo imam rada,

Urna,

Rada ima tudi murke,

Kolesarim še raje, a

Očeta imam najraje.

MOJA JUNAŠKA ZGODBA

Biti junak je danes posebna čast. Zame je junak tisti, ki je pogumen in ima dobro srce. Junake lahko najdemo vsepovsod: na ulici, na dvorišču, v trgovini, v šoli ... Pravega junaka pa sem našla v atiju.

Nekega dne sem se zbudila v mrzlo, zasneženo jutro. Ker je bilo toliko snega, sva se z atijem odločila, da greva smučat. Pojedla sva zajtrk in se odpravila na pot.

Ko sva prispela, sva si obula smučarske čevlje in kupila karti. Nato sva šla smučat. Ni bilo dolgo, ko sva zaslišala glasen jok. Odšla sva pogledat in zagledala deklco, ki se drži za nogo. Ati jo je vprašal, kdo je in če je v redu. Deklica se je predstavila kot Ana in rekla, da jo boli noga in da ne more stopiti nanjo. Nato je ati poklical reševalce in Anine starše.

Ker Anini starši niso dvignili telefona, se je ati odločil, da bo deklco spremljal do ambulate. Med njunim pogovorom me je začelo skrbeti za Ano. Ko smo prispeli do ambulate, sem bila zelo ponosna na atija. Nato so zdravniki Ani poslikali nogo in nanjo dali mavec. Na srečo je bilo z Ano vse v redu. Nato je ati še enkrat poklical njene starše. Tokrat so Anini starši dvignili telefon. Ati jim je povedal, kje je njuna hčerka in kaj se je zgodilo.

Kmalu so prišli Anini starši. Najprej so se pogovarjali s hčerko, nato pa so se zahvalili atiju. Takrat sem bila zelo vesela zanj.

Po enem tednu, ko se je njena noga zacelila, nas je Ana s starši obiskala. Še enkrat so se zahvalili in nam podarili malo darilce. Obe z Ano sva se naučili, da ne smeva hoditi sami na smučišče. Če pa že greva, morava imeti s sabo telefon. Ugotovila sem, da je lahko tudi preprost človek, ki ima veliko srce, junak.

Tinkara Vaupotič, 6. a

LIDIJA

Lidija je na invalidckem vozičku. Lidija je normalen človek. Lidija je stara 22 let. Lidija je prijazna do drugih. Lidija ima rjave skodrane lasje in ima očala. Lidija nemara, če ji gdo reče, da je boga. Lidiji se trescjo noge. Lidija ne more hoditi. Lidija je hodila v normalno šolo Sveto Ano. Lidija je hodila vsakič zraven na šolske izlete. Lidija ima tudi sestro. Lidija se rada pogovarja z ljudmi. Maja in

Maja in Minea
Lončarič Vogrin 2.A

SKRITA KNJIGA V OPOMIN CELEMU SVETU

Knjiga Dnevnik Ane Frank je nastajala med drugo svetovno vojno na malem podstrešju podjetja v mestu Amsterdam na Nizozemskem. Na podstrešju je v malih, tesnih prostorih deklica z imenom Anne pisala dnevnik, ki ga je poimenovala Kitty. Ta dnevnik je bil osnova za kasnejšo izdajo knjige. V knjigi se mi je zdelo pomenljivo, da so bila mesta bombardirana večinoma v nočnem času, kar je moralo biti za vse v skrivališču še posebej strašljivo. Zanimiv je bil tudi odnos med Anne in sestro Margot, ki sta se sicer dobro razumeli, kljub temu da so ju ostali videli čisto drugačni. Presenetilo pa me je to, kako so Nizozemci zelo hitro spremenili pozitivno mnenje o Židih.

Anne Frank je bila na začetku pisanja stara trinajst let. Ko so Nemci začeli množično izseljevati in pobijati Žide, so se družini Frank in van Daan ter Albert Dussel skrili na podstrešje tovarne Frankovih v Amsterdamu. Tam so se skrivali dve leti. Anne je začela pisati dnevnik, ki ga je poimenovala Kitty. Pisala ga je, da bi si zapomnila dogajanje in zato, ker je kasneje želela uporabiti dnevnik za pomoč pri pisanju knjige z naslovom Skrivališče.

Anne je bila zelo samosvoja, saj si ni pustila ukazovati, kar je v dnevniku prikazano na kar nekaj načinov. Na primer, ko jo vsi žalijo, da je požerušna in samovšečna. Je tudi spoštljiva, kar se kaže v njenem odnosu do očeta in sestre. Je tudi vztrajna, kar se je pokazalo, ko je hotela dobiti Dusslovo pisalno mizo.

Anne je bila zelo povezana s svojim očetom, vedno sta podpirala drug drugega. Skupaj sta molila, oče jo je vedno zagovarjal, tudi ko so jo drugi obrekovali. Dokaz, da sta se dobro razumela, je tudi pesem, ki jo je oče napisal za Annin rojstni dan. Na drugi strani pa je Dussel, s katerim se Anne ni dobro razumela, ker jo je obrekoval, kršil dogovorjena pravila, ni delil hrane z drugimi in ji ni hotel posoditi svojega delovnega kotička, kar jo je najbolj zmotilo.

Ko je Anne opisovala, kaj bo kdo naredil, ko bo konec vojne, je napisala, da bi hotela prosto hoditi po ulicah, mestih in najpomembneje: domu. Meni se je zdelo, da je, ko je to pisala, že rahlo izgubljala voljo in upanje ter skušala obuditi stare spomine. Anne si je tudi želela postati pisateljica, zato je tudi dosti brala. Sama je napisala, da jo branje sprošča. Ob koncu leta 1943 je Anne poskušala ostati močna in ni hotela pokazati šibkosti, saj je vedela, da bi ji to vzbujalo samo še več spominov na brezskrbne dni.

Po mojem mnenju je zgodba kar precej čustvena, saj je Anne opisovala samo svoja čustva in svoje mnenje o ostalih. Ta zgodba je še vedno aktualna zato, ker je opisano življenje zaprte najstnice, ki je sama popisala knjigo v zelo ekstremnih razmerah. Če sta edini čustvi, ki ju imaš na voljo, strah in jeza, je zelo težko ostati pozitiven, vendar je to Anne uspevalo. Tragično pa je to, da so bili prebivalci skrivališča izdani in odpeljani v smrt z zadnjim transportom, ki je odpeljal Žide iz Nizozemske v koncentracijska taborišča, kjer jih je večina umrla. Knjiga je danes aktualna tudi zato, ker je vojna v Ukrajini in spet najbolj trpijo otroci, kar pa ni prav. In v tej knjigi je prikazano, kako je biti brez vsega. Dnevnik Anne Frank je opomin na to, kar se nikoli ne bi smelo dogajati ljudem, še najmanj pa otrokom. Po mojem je sporočilo te zgodbe, da moramo zmeraj premisliti, preden kaj storimo, ker lahko drugače koga prizadenemo.

Voda je naravna,
zdrava za okolje.
Voda je ena sama,
ne more iti v vesolje.
Zdrava voda naše je življenje,
ker brez nje na svetu bilo bi trpljenje.

Jan Vračko, 4. c

Copat vedno ne
Obujem.
Rada sem bosa,
Rada se sezujem
In tudi obujem.
Nočem se preobuti v copate,
A vsakič se jezijo name.

Corrina Brus, 4. c

Gal Bauman, 8. a

Moj mali protest

Nihče me ne razume,
ko sem objokana
in ko ne vem, kdo sem.

Ne vem, kako
jim naj dopovem,
da sem obupana,
saj se mi sploh ne da
govoriti o tem.

Želim si lepše dni,
želim si življenje brez skrbi,
želim si še tisoč stvari.

Odrasli pa nenehno
očitajo mi,
nihče me do besede ne pusti.

Zato bom odslej
močna
in bom poslušala sebe.

Morda bo tako bolje,
morda nisem sama,
kdo ve? :)

Eva Gosak Koler, 7. b

PREDSTAVA JE ZABAVA

La la la cirkuška predstava,
la la la najboljša je zabava.

Pes, slon in lev,
res velik je odmev.

Tam je kloun z velikimi ušesi,
ki se po dolgi vrvi vesi.

Še čarovnik te lahko začara,
kot velika tvoja je omara.

Smejijo se vsi,
ko akrobat je na dolgi vrvi.
La la la la la la la la
najboljša je predstava ta!

Lina Kop
5. a

SKRIVALIŠČE, POLNO UPANJA

Dnevnik Ane Frank je bil prvotno osebni dnevnik, v katerega je Ana pisala v obdobju od 1942 do 1944. V njem dobimo podroben prikaz Aninega počutja, opis njenih sostanovalcev ter odnosov z njimi. Začelo se je tako, da je junija 1942 Ana dobila za svoj 12. rojstni dan za darilo dnevnik, v katerega se je rada zatekla in ji je bil velika opora.

Dnevnik Ane Frank me je pritegnil, saj mi je bilo njihovo življenje razburljivo in na čase zelo strašno. V knjigi me je presenetilo, s kakšnim mnenjem in dobro voljo je Ana spremljala situacijo. Seveda pa me je najbolj razočaral konec, saj so se morali skrivati, prenašati drug drugega, se truditi biti pozitivni in preživeti, a so jih na koncu odkrili in odpeljali. Še zdaj, ko sem knjigo prebrala, se mi ne zdi pravično, skozi kaj je morala iti in dati skozi. Me pa veseli, da se je del Aninih sanj uresničil, namreč postati pisateljica, saj njen dnevnik pozna cel svet in je ena izmed najbolj branih knjig na svetu.

Kot sem omenila, so se Ana in njeni sorodniki morali zateči v skrivališče. Ko je na oblast prišel Hitler, so Židje množično bežali zaradi svoje varnosti. Židom je bila prepovedana uporaba določenih prevoznih sredstev, ni jim bil dovoljen vstop v nekatere trgovine, hodili so lahko samo v židovske. Seveda je Ana in njene sorodnike prizadelo, da so bili omejeni, in to samo zaradi svoje veroizpovedi. Iz danes na jutri so morali pustiti življenje, ki so ga poznali, ter se zateči na varno. Njihovo skrivališče je bilo skrito za premikajočo omaro, za katero so bila vrata, ki so vodila do Frankovih. V spodnjem nadstropju skrivališča so bili Frankovi, torej oče, mama, Ana in njena sestra Margot. Imeli so eno kopalnico in stranišče. V eni sobi so skupaj spali oče Otto, mama Edith in sestra Margot, poleg te sobe sta pa v drugi bila Ana in Albert, ki sta imela zelo napet odnos in se nikakor nista razumela. V zgornjem nadstropju pa so bili van Daanovi, ki so družini Frank delali neznosne preglavice.

Ana je dnevnik začela pisati pri dvanajstih letih in ga nehala pri štirinajstih. Dnevnik je Ani pomenil vse. Bil je njen prijatelj, »oseba«, ki ji je lahko zaupala, bil je prostor, v katerega se je Ana lahko kadarkoli zatekla in odmisllila slabe stvari, ki so se dogajale izven njihovega skrivališča.

Ana je bila zelo samozavestna deklica, saj je rada ljudem povedala svoje in svojega mnenja ni držala zase. To se kaže tudi v prepirih z mamo, saj se nikakor nista mogli razumeti. Bila je tudi odločna, kar se kaže v prizoru, ko sta z Düsslom lupila krompir in ji je govoril, kako ga mora lupiti, ampak se Ana zanj ni zmenila ter ga je lupila po svoje.

Ana in Düssel sta imela zelo napet odnos. Nikakor se nista razumela, poleg tega pa sta si morala deliti sobo. Ana ga ni marala, saj je bil njeno popolno nasprotje. Velikokrat jo je motilo, da je zvečer, ko bi morali že iti spat, Düssel še vedno nekaj ropotal in včasih na skrivaj jedel.

Tudi Ana in njena mama sta bili čisto drugačni po značaju. Ana v dnevniku veliko piše, kako je njena mama ne razume ter da ima Margot rajši in da njo zapostavlja. Mislím, da Ana tako razmišlja, ker sta z mamo vedno imeli prepire in ko ji je mama svoje povedala, je Ana imela občutek, kot da je nima več rada. Tako tudi razmišlja, saj se na Margot nikoli ne spravlja in se ne prepirata.

V skrivališču se je Ana počutila osamljeno in včasih tudi, kot da ne spada tja. Ko se je počutila osamljeno, se je zatekla k svojemu dnevniku ter svoja občutja zapisala vanj ali na list papirja. Ana je zelo hrepenela po prijateljih svojih let. Zato se je odločila prijatelja najti v skrivališču. Spoprijateljila se je s Petrom in se ni več počutila osamljeno. Pri najstniških letih je po mojem mnenju zelo pomembna komunikacija, da se ne zapreš vase ter ne ostaneš sam s svojimi mislimi, saj včasih to ni preveč zdravo. Hrepeni pa tudi po svetu izven skrivališča, spet bi se rada družila s prijatelji, dihala svež zrak ter zaživela kot otrok.

Podobno sem se počutila, ko smo bili tudi mi zaprti in se nisem mogla veliko družiti z vrstniki in družinskimi člani. Seveda sem lahko odšla na sprehode ter hodila na razne obiske, ampak vedela sem, da so se časi spremenili in da prihaja novo obdobje.

Mislim, da je zgodba dandanes aktualna predvsem zaradi virusa, ki je bil glavna novica po svetu. Ima pa tudi veliko podobnosti z vojno med Ukrajino in Rusijo, za katero si nihče ni predstavljal, da se lahko zgodi. Sporočilo Anine zgodbe je, da moraš v svojih najtemnejših časih še vedno gledati na stvari z dobre in pozitivne plati. Zgodba Ane Frank še zdaj navdušuje in navdihuje množice in to z razlogom.

Eva Marija Lebar, 8. a

CIRKUS

ARBADAKARBA,
JE ČUDEŽNA BESEDA,
V CIRKUSU SE RADA
PRESEDA.

CIRKUS SE KONČA,
MI PA GREMO,
TRALALA.

Tiana Marija Nikl, 5. a

LEV JE,
SKOČIL VISOKO NAD OBLAKE,
TIGER PA,
DONAJBLIŽJE MLAKE.

CIRKUŠKA ZABAVA

COPAT SE RGUBI
IŠČI,
ROMANA, DA TE
KLOVN NE ULOVI.

Cirkus je prišel,
nas razveselil
in bonbone razdelil.

USTA SO ODPRTA,
SAMO VDIHNEŠ IN
PIHNEŠ.

Ko klovn kaže otročarije
se smejimo,
a ko čarovnik izreče čarolije,
skoraj vsi zbolimo.

Žan Ornik, 5. a

BOG JE VEDNO Z NAMI, ČE LE VERUJEŠ

»Veliki ljudje so tisti, ki vedo, da je duhovna moč močnejša od materialnega, da svetu vladajo misli,« je zapisal Ralph Waldo Emerson. Ta misel se lepo ujema s prebranim romanom Koča strica Toma oz. s celotnim naslovom Koča strica Toma ali življenje najnižjih. Misel se po moje bolj ali manj nanaša na našega glavnega junaka, Toma. Zgodba govori o suženjstvu in nam prikaže različne zgodbe sužnjev ter v kakšnem položaju so bili, a poleg tega vidimo tudi, da je z njimi vedno Bog, le verovati moraš, tako kot Tom. Zaradi tega tudi mislim, da je Tom bil takšna oseba, kot je bil. V nadaljevanju bom skušala prikazati in opisati predvsem Toma in suženjstvo nasploh ter kako in zakaj Bog Toma ni zapustil.

Pri vsem skupaj pa je potrebno izpostaviti še, kako je delo nastalo in kdo je avtor. Roman je napisala ameriška pisateljica Harriet Beecher – Stowe, ki je bila rojena 14. junija 1811 in umrla 1. junija 1896 v ZDA, ko je bila stara 85 let. Poleg pisateljstva se je ukvarjala tudi s pesništvom. Bila je hči izobraženega pastora protestanske cerkve in mati ji je že kmalu po rojstvu umrla. Zaradi tega se je močno navezala na starejšo sestro. Njeno življenje je potekalo dokaj mirno in običajno. Tako je bilo do dneva, ko se k njej zatekla pobegla sužnja, ki ji je pomagala uiti pred preganjalci. Po tem dogodku je Harriet začela pisati ta roman, s katerim je zaslovela. Po izidu zgodbe v tiskani obliki je bila pisateljica deležna odobravanja knjige na severu države ter na jugu obsojena na nepoznavanje razmer in na sramotenje države. Ko je bilo konec ameriške državljanske vojne, jo je Abraham Lincoln povabil na obisk in ji v šali rekel: »Vi ste torej ta mala žena, ki je izzvala tako veliko vojno?«

Kot smo že ugotovili, je glavna tema suženjsko življenje. Na začetku roman pripoveduje o Tomu, ki je bil suženj na posestvu gospoda Shelbyja, dobrega, poštenega gospodarja, ki je lepo ravnal s svojimi sužnji, a ga je dobrotu pripeljala do tega, da je zabredel v dolgove, zaradi česar je bil prisiljen prodati Toma in Harryja, otroka sužnje Elize. Eliza je z otrokom zbežala, želela je po poteh, po katerih je šel njen mož, Toma pa je odpeljal Haley, prekupčevalec s sužnji, ki mu je šlo samo za denar. Haley je na poti na jug Toma prodal njegovemu drugemu lastniku, Avgustinu St. Clareu, sinu bogatega plantažnika. Do tega pa je prišlo, ker ga je tako prosila njegova hčerka Evangelina oz. Eva. Tomu se je pri novem lastniku odlično godilo, skoraj je že dosegel to, da bi postal svoboden, a se zaradi nenadne gospodarjeve smrti to ni zgodilo. Tom se je tega neizmerno veselil, saj bi se lahko vrnil k svojemu prejšnjemu lastniku, gospodu Shelbyju, kjer je imel ženo Chloe in otroke. A to se ni zgodilo, žena St. Clairea ga je po smrti moža prodala. Pristal je v rokah novega gospodarja, Legreeja. Ta lastnik ni bil niti približno podoben prejšnjima dvema. Bil je zelo krut gospodar. Tom in ostali njegovi sužnji so morali opravljati zelo težka dela na plantažah in jedli so samo zdrobljeno koruzo. Poleg tega pa jih je še pretepal z bičem. Na koncu je Legree Toma dal tako močno prebičati, da je umrl pred očmi Georgea Shelbyja, sina svojega prvotnega lastnika. Shelbyjevi so mu namreč obljubili, da ga bodo kupili nazaj, a bilo je prepozno. Za vse ostale opisane sužnje (oz. skoraj vse ostale) se zgodba lepo konča.

V kratkem povzetku smo spoznali Tomove gospodarje. Ta velik, močan, krepak mož širokih prsih in z bleščečo črno kožo je doživel marsikaj. Kljub temu se je na njegovem obrazu kazala resnoba in mirna razumnost, združena s prijaznostjo in z dobrohotnostjo. Bil je dostojanstven mož in možno je bilo čutiti/opaziti samospoštovanje ter zaupljivost. Imel je veliko lastnosti, v zgodbi smo spoznali po mojem mnenju samo dobre. Dve od teh sta gotovo bili mirnost in prijaznost. Gotovo je bil miren, saj ko je vedel, da bo moral oditi, je to sprejel, tolažil je druge, sebe pa z mislijo, da ga Bog ne bo zapustil in da bo z njim tam, kjer bo on, in to mu je ohranjalo mirno kri in razum. Menim, da je bil tudi prijazen. To lahko razberemo na primer iz dogodka, ko je spoznal Evo. Ni je poznal, vedel je da gre najverjetneje na jug, a jo je vseeno razveseljeval in ji posvečal pozornost. Ko je padla v vodo, pa je tudi brez razmišljanja skočil za njo in jo rešil. Ta njegova prijaznost je gotovo razlog, da je pristal pri gospodarju St. Claireu.

V romanu smo spoznali veliko zgodb, ki opisujejo težko življenje črnskih sužnjev v ZDA. Že skozi svoje celotno pisanje govorim o Tomu in tako se me je tudi najbolj dotaknila njegova zgodba. Sicer so bile vse težke in pretresljive, a Tom je na koncu umrl in to je bilo tisto, kar me je zares pretreslo. Pomirilo me je to, da je 'zaspal' v miru, saj je vedel, da Shelbyjevi niso pozabili nanj. Vse, kar je Tom doživel, je prenašal z mirnostjo, to je širil tudi med druge in jim želel pomagati, predvsem na plantažah. Mislim, da mu je moč dajalo verovanje v Boga. Veroval je, da ga On ne bo nikoli zapustil, da se je vse, kar se je zgodilo, zgodilo po božji volji.

To verovanje je najbolj izraženo pri Tomu, a ni bil edini, ki je zaupal v Boga. Tudi drugi črnski sužnji so. A mogoče se to najbolj opazi pri Evi, ki je tako kot on vse počela z mirnostjo, razumnostjo in potrpežljivostjo. Vse to so darovi, ki jih kahko prejemamo od Boga.

Vsak je kdaj v skrbeh, ima takšne in drugačne težave in jaz se, tako kot Tom, takrat obrnem na Boga. Kadar sem nemirna, nekaj zmolim, kar me neizmerno pomiri. Vem in zaupam, da me ima Bog rad in je vedno navzoč, le zaupati moraš. Vedno imaš nekoga, na kogar se lahko obrneš, kadarkoli in kjerkoli. Bog je kot prijatelj, tisti prvi, ki te nikoli ne zapusti, če le neguješ/nadgrajuješ ta odnos.

Slovenci smo se lahko že zgodaj spoznali s to knjigo, v kateri je predstavljeno suženjstvo, v obliki, primerni tudi za mlajše bralce. Podrobneje smo spoznali življenje enega od sužnjev in si tako širili obzorje glede te teme. Knjiga nam predstavi tudi vero ljudi ob doživljanju vseh teh grozot, kar lahko povežem z mislijo (Mr 16, 16): »Kdor veruje in bo krščen, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen.« Suženjstvo se je odpravilo, dandanes pa bi lahko rekli, da smo sužnji modernih naprav in stvari.

Maja Holer, 9. a

VERA UMRE IN DUŠA OSTANE

Avtorica Harriet Beecher - Stowe je ameriška pisateljica in abolicionistka, ki prihaja iz verne družine. Vsak od nas bi verjetno ravno zato sklepal, da je njen navdih za knjigo Koča strica Toma lastna notranja vera. Pa vendar ni vse tako, kot izgleda na prvi pogled. Avtorica je zaslovela po protisuženjskem romanu, ki ga je napisala po resničnih dogodkih. Sama pravi, da so ji navdih dali pobegla sužnja, ki se je nekega dne zatekla v njen dom, in zapisi svobodnega sužnja, ki jih je imela priložnost prebrati. Pisateljica je med vsemi svojimi tridesetimi knjigami najbolj znana po protisuženjskem romanu, saj je z njim močno vplivala na ljudi v Združenih državah Amerike in Veliki Britaniji, kar nam dokazuje njeno milijonsko občinstvo. Roman na ljudeh pusti vedno velik vtis, saj govori o suženjstvu, mučenju Afričanov in njihovi veri.

V romanu spoznamo veliko sužnjev različnih starosti in značajev ter njihovo vedenje. Vsak od njih ima svojo življenjsko zgodbo in posledično razlago za svoje vedenje in obnašanje. Nekaterim daje moč vera, notranje zaupanje, spet drugim spoznanje, da bodo nekoč morda svobodni. V knjigi ima vera velik pomen, tako kot v vsakdanu. Veliko ljudi si besedo 'vera' narobe razlaga. Mislijo, da je za trdno vero potrebno obiskati nedeljski obred v cerkvi in vsak dan moliti. To v bistvu ni vera vsakega. Vero si vsak ustvari sam. Lahko si iz vsake verske skupine prisvoji obrede, stvari ali navade, ki mu ležijo, in tako ustvari nekaj popolnoma svojega. Vsekakor je vera nekaj, v kar verjamemo in zaupamo in seveda vsi delamo na svoji veri. Študije v bistvu dokazujejo, da so samozavestni ljudje, ki verjamejo v svojo vero in odločitve, bolj zdravi, bolje se znajdejo v kriznih situacijah in so nasploh veliko uspešnejši in srečnejši v svojem življenju.

Vera je že nekoč bila zelo pomembna in pomenila vir/izhodišče za veselje ljudi. To spoznamo že na začetku zgodbe, ko srečamo osrednjo osebo, sužnja Toma. Tom je bil suženj, vendar nikoli ni obupal nad sabo, svojimi odločitvami in dejanji, saj mu je moč dajala notranja vera. Vedno je verjel, da se vse zgodi z razlogom, zato ni imel nikoli razloga za odvečno jezo. Vedno je bil nasmejan, prijazen, duhovit in pripravljen pomagati, čeprav je sam nosil posledice: pretepanje, mučenje ali celo stradanje. Tom je bil zelo radodarna oseba, pomagal je ljudem, tudi če je bil za pomoč kaznovan. Pomagal je pri oskrbi na smrt bolne gospodarjeve hčere Eve, čeprav je vedel, da bo po zblizanju z njo po njeni smrti sam prizadet, saj se je med njima vzpostavila močna vez. Pri svojem zadnjem gospodarju je pomagal starejšim ženam pri obiranju bombaža, čeprav je ob koncu dneva nosil posledice mučenja ravno on sam. Tom je bil zelo razumevajoč moški, saj je vedno poskušal svojega gospodarja razumeti. Tako je razumel svojega prvega gospodarja Shelbyja, ki ga je s težkim srcem prodal zaradi denarnih dolgov. Ni mu zameril, saj je verjel, da se bo nekoč lahko vrnil na njegovo posestvo.

Shelby je bil Tomov prvi gospodar. Bil je zelo prijazne in ljubeče narave, tako kot njegova žena. Toma je prodal le zaradi denarnih dolgov, ki si jih je ustvaril pri starem znancu. Kmalu po dražbi je Tom pristal v novi sužnjelastniški družini, pri gospodarju St. Clareu. St. Clare je imel sužnje zgolj in samo za pomoč v gospodinjstvu. Tom je spoznal njegovo hčer Evo, s katero sta postala velika prijatelja. St. Clare in njegova hči Eva sta bila zelo dobrosrčna, ljubeča in ustrežljiva gospodarja, popolno nasprotje njune žene/mame Marie. Kmalu po smrti drugega gospodarja in Eve je Tom pristal v skladišču sužnjev, kjer so ga kot plantažnega sužnja prodali gospodarju Simonu Legreeju. Že ob prihodu na novo posest je bil Tom popolnoma razočaran. Ostali sužnji so bili povsem zane-marjeni, umazani in izčrpani. Njihova bivališča niso bila podobna domu, ki ga je poznal Tom. Njegov novi gospodar je sužnje mučil, pretepal, stradal in tako tudi izčrpal Toma do smrti.

Tom na svojem zadnjem posestvu spozna sužnjo Cassy, ki je svojo vero že pred časom izgubila in nad njo obupala. Kljub temu ni Cassy nikoli obupala nad dejstvom, da bo nekoč svobodna. Prav to je razlog, da je name naredila največji vtis. Ženske sužnje so prestajale veliko več kot moški sužnji. Jokale so za svojimi otroki, bile sestradane in ločene od svoje družine. Ne glede na to, kaj vse je Cassy prestala, pa ji je nekaj še vedno dajalo moč. To ni bila njena vera, saj je že pred časom umrla, ampak njena duša, ki je bila popolna.

Mislim, da sta si bila Tom in Cassy zelo podobna. Ne po izgledu in mišljenju, temveč po svoji veri in duši. Tomu je vera vedno dajala zagon za delo na novem posestvu. Vedno, ko je želel obupati nad svojo vero, ni. Prebral je nekaj strani svoje Biblije in vero postavil na trdna tla. Cassy je nad svojo vero že dolgo nazaj obupala. Njej je zagon dajala čista duša z jasnimi vizijami. Stvari, ki si jih je zadala, je tudi izpolnila. Skupna jima je bila želja, da dokončata začeto.

Skozi svoje začetke življenja sem spoznala, da je verujoča oseba v družini, družbi, med prijatelji ... lahko deležna neprijetnosti in zavračanja. Največja in najtežja ovira na poti do lastne vere pa je zagotovo notranje in osebno iskanje, negotovosti in preizkušnje, v katerih vernik zori, postaja notranje močnejši in posledično zgled za druge. Jaz sem svojo moč našla v manifestiranju in meditaciji. Enostavno se po meditiranju počutim popolnoma prenovljeno, prerojeno, prečiščeno. Meditiranje je v bistvu proces, kjer ob posebni glasbi uskladiš svojo dihanje s svojo energijo in popolnoma sprazniš svoje misli. Manifestiranje pa je v bistvu način življenja. Pomembno je, da se za začetek nehaš omejevat, postaviti si moraš jasne vizije, cilje, ki so seveda realni. Kasneje svojo energijo uskladiš s pomočjo kristalov, vsak od njih ima svoj pomen. Meditacijo in manifestiranje kasneje z različnimi metodami uskladiš in prečistiš svojo dušo ter pripomoreš k boljši energiji. Verjamem, da lahko z manifestacijo pripomoreš k izboljšanju svojega življenja in lastnih načrtov. Z manifestiranjem ti vesolje poda možnosti in poti do uresničitve tvojih želja. Pomembno je, da si zvest svoji duši in veri ter da ju nikoli ne zapustiš, ne glede na to, v kakšni okolici pristaneš. Manifestacija in drugi načini notranje vere delujejo le, če vanje resnično verjameš.

Mislim in verjamem, da sta vera in čista duša ključ našega življenja. Brez vere smo ljudje izgubljeni. Vsak od nas v nekaj veruje in verjame, čeprav si tega ne prizna. Tako kot meni je tudi Tomu dajala moč vera. Vsak si ustvari svojo, ki je popolna, barvita, unikatna in nenavadna, tako kot vsak od nas. Ni pomembno, katere vere smo in v kaj verjamemo, temveč je pomembno, da končni cilj, ki je ključen za obstoj naše duše, tudi po smrti ne umre. Verjamem, da z našo smrtjo umre naša vera, ne pa naša duša. Duša ne umre, saj ji sami ne dovolimo umreti.

Včeraj se mi je med razmišljanjem o moji veri utrnila misel. Vsak je verjetno ne bo razumel, čeprav se meni zdi popolnoma smiselna.

Duša –

tista duša, ki nima vedno pomena,

ki nima vedno najboljšega namena.

Tista duša, ki jo medejo vse misli,

a hkrati vedno vse premisli.

Ko sem živa, v meni nekaj zagori,

strast, ki nikoli ne zbledi.

Ko umreš, pa iz tebe nekaj izgine,

a nikoli ne dovoli, da mine.

Smisel vsega je, da vera nikoli ne izgine, čeprav nas med našo življenjsko izkušnjo velikokrat mine, da bi verjeli.

Vita Peček, 9. a

Vid, Mišel, Žan Jan, 9. a

Lucija Majerhofer, 9. a

MATERINSKI DAN

Mamica je kakor zarja,
zjutraj se smehlja,
ko še dete v postelji
se s sanjami igra.

Mamica je kakor luna,
vse noči bedi,
da počiva njeno dete
mirno brez skrbi.

Mamica je kakor sonček,
srček njen je zlat,
kakor žarek, ki posije
od nebeških vrat.

In zato nikdar
nikomur je ne dam,
eno le na svetu širnem
mamico imam.

Stara sem pet let. To je pesem, ki jo prepevam, odkar pomnim. Moja mamica mi jo pogosto predvaja na CD-predvajalniku, ki sem ga dobila za božič. Vsakič ko slišim prve note znane pesmi, zajokam. Potem le poslušam spevno melodijo in jokam ter se stiskam v maminem naročju.

Mama. Ženska, ki brezpogojno ljubi, zmeraj skrbna in ljubeča. Ženska, ki zmeraj daje. Ženska, vredna več kot dragoceno zlato. Ženska, ki je dala življenje in daje ljubezen.

V slovenskem književnem svetu je tipična slovenska mama predstavljena kot družinski član, ki mu družina predstavlja vse, kar ima. Mama je oseba, ki se žrtvuje za svoje otroke pa tudi za moža, pri tem pa pozablja nase in na svoje želje. Je ženska, ki predstavlja nežnost, toplino, skrb, zatočišče. Skrbi za družino, čeprav je ta ne spoštuje zmeraj. V tipični slovenski črtici je ta mati običajno del revne družine, ki veliko upa in vse, kar želi, je to, da bi nahranila vsa lačna usta in osrečila vse po vrsti. Le nase pozabi. Zvečer ob svečah joka in moli, da bi lahko ponudila več, da bi lahko bila boljša mama. Vsak najbrž pozna velike slovenske avtorje, kot sta Ivan Cankar in Prežihov Voranc. Oba sta znana po uspešnih, predvsem pa empatičnih pripovedih o tedanjem načinu življenja. Črtice mamov v družini pogosto predstavijo kot trpečo in mirno žensko, ki neprestano išče potrdilo o uspehu in želi dati več. Čeprav družini ponudi vse, kar jim srce poželi, pa si sama na obraz nikoli ne nariše nasmeška. In to je tisto, kar otroka stre. Cankar in Voranc tako v svojih zgodbah podoživljata bolečino, ki sta jo kot otroka bila deležna, ko je bila mati žalostna, ko so ji obraz krasile zaskrbljene gube namesto nasmeha. Počutila sta se nemočna, nista je znala osrečiti in nista zmogla biti srečna, če ona ni bila. Kakor hitro je ušesa napolnil mamin smeh, pa se je svet obarval v živahne barve in življenje je iz minute v minuto postajalo svetlejšo in lepše. Vsi otroci so po svetu hodili z lažjim korakom, sonce je svetleje sijalo in zdelo se je, da nikomur nič ne manjka. Mamin nasmeh je bil in še zmeraj je ključ do sreče ostalih družinskih članov in zdravih odnosov v družini.

Danes mama pri hiši velja za močno in vztrajno žensko. Pogosto prevzema moško vlogo, poleg tega pa je uspešna oseba s cilji in z željami. Razlikuje se od tipične slovenske matere, kakršno poznamo iz povesti, črtic in romanov. Mati, kakršno poznamo danes, je vsemogočna junakinja, izobrazena ženska, ki rešuje težave z levo roko, nima težav pri osrečevanju otrok, predvsem pa je pomembno to, da je samozavestna. Še zmeraj je zaklad brezpogojne ljubezni, skrbna in sočutna oseba, ki je dala življenje svojim otrokom in ki vliva upanje ter daje oporo. Ženska, ki je vredna več kot vse bogastvo sveta in je ena in edina. Mama, ki jo poznamo, pa ni skrbna le do družine in do sočloveka, temveč je skrbna tudi do sebe. Zaveda se pomena samospoštovanja in se bori za mesto v družbi. Cilja visoko, ne zadovolji se s povprečnim, želi presegati meje in neguje svoje interese ter želje. Vzame si čas zase in drugim postavi meje. To je mama, ki se ceni, pozna svoje talente, nagrajuje svoje uspehe in je samosvoja. Skrbi za kariero, za doseganje ciljev in za izpolnitev želja. Pri vsem tem pa je še zmeraj najboljša mama. Takšne mame so srečne mame. Na obrazu se jim rišejo iskrive oči in zmagovalni nasmeh. Ta nasmeh ima neverjetno moč. Daje vedeti, da je vse v najlepšem redu, da je svet lep, da so težave premagane. Daje občutek sreče – ne le materi, temveč vsem, ki jo obdajajo. In takšna je najboljša mami. Mami z nasmehom.

Stara sem petnajst let. Še zmeraj si kdaj pa kdaj zavrtim pesem iz otroštva Mamica je kakor zarja. Še zmeraj jočem in premišljam o besedilu, ki daje obraz tej pesmi. Še zmeraj se stiskam v maminem naročju. Še zmeraj sem mala živahna deklica, le izgledam nekoliko drugače in uporabljam mobilni telefon namesto CD-predvajalnika. Vendar sem še vedno le otrok, ki išče tiste tople objeme in poljube, išče tiste znane roke, ki ga stisnejo k prsim. Še vedno sem le otrok, ki potrebuje zaščito, tisti nevidni dom, tisto ogledalo, tisto osebo, ki ima zmeraj čas. Še vedno sem le otrok, ki potrebuje svojo mami. Potrebujem takšno mami, ki me bo osrečila, ki bo osrečila soljudi. In to je mami, ki je samozavestna, samosvoja, včasih malo trmasta, vztrajna, skrbna do družine in sebe. To je mami z nasmehom.

Drage Mamice, Mame, Matere!

Želim vas opomniti na pomen samospoštovanja in na to, kako pomembno je dosežati zastavljene cilje in kljub družini premagovati meje. Nikoli družina ne sme biti ovira izpolnjevanju vaših želja. Posvetite se sebi, izpolnite načrte, ki jih že dolgo prelagate, postavite meje in poskrbite zase. Zavedajte se svojega pomena in zahtevajte spoštovanje. Bodite samozavestne, nagrajujte se, svoje meje premikajte vse višje – zato so, bodite odprtega duha in nikoli ničesar ni obžalujte. Zadnje, a nič manj pomembno: smejte se. Naj ne mine dan, ne da bi se smejale. Ker mamin nasmeh je nasmeh, ki osreči vsakega otroka.

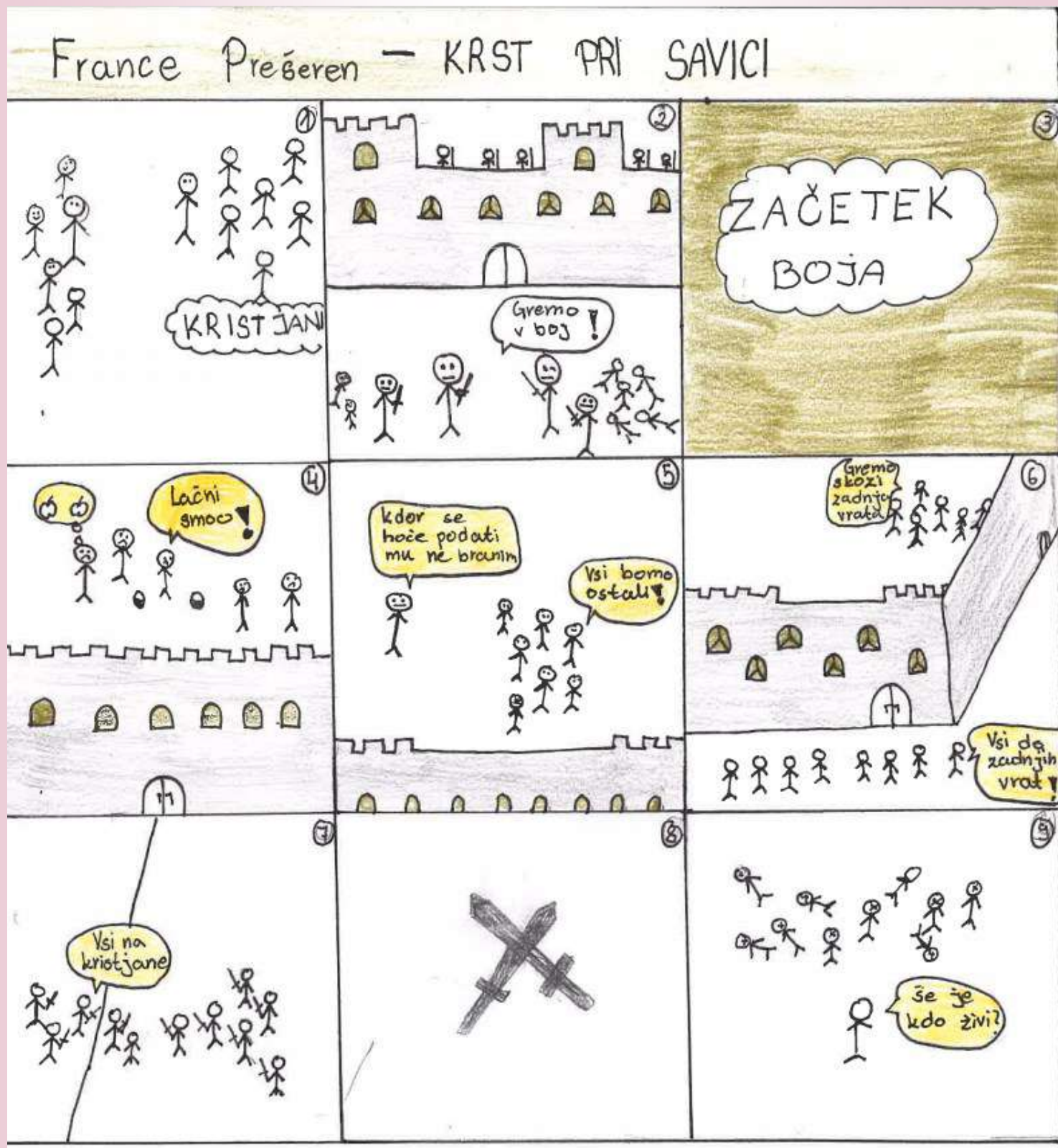
Imejte čudovit dan in smejte se.

Julija Zemljič, 9. a

ZABAUNI CIRKUS

Cirkus je prišel.
V cirkusu je veselo veselo, mene je zadelo, zadelo.
Čarovnik na oder je prišel, veselo čarati začel.
Še klovnovi so prišli, porečni so bili, norčije delali so vsi.
Eden tja, drugi sem, pozil je velik
lonec in cirkuske predstave je zdaj konec.

Gal Krušvik, 5.A

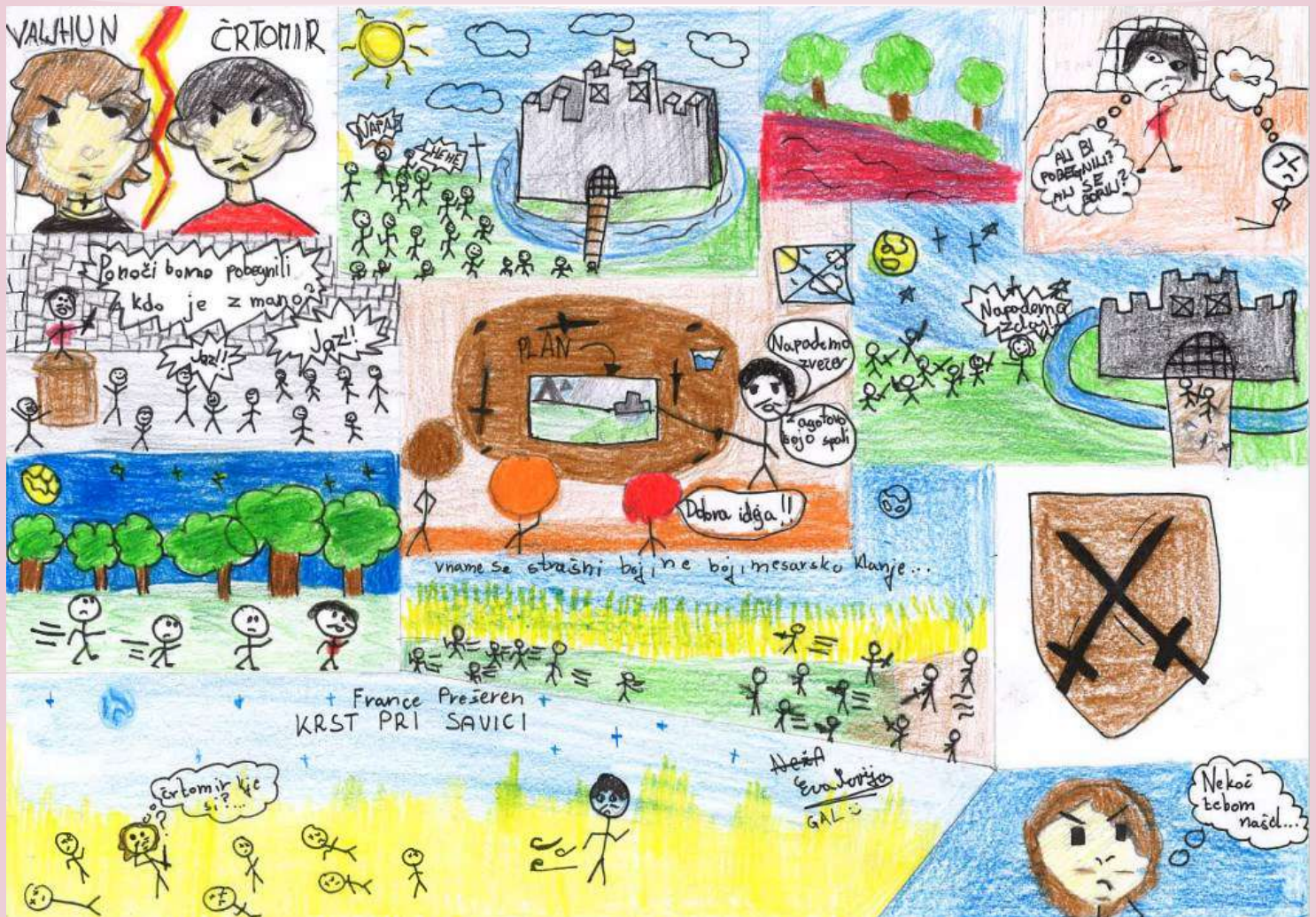
ŽELVA IN ZAJEC

(basen)

Želva je nekega dne hodila proti ribniku, ko je ravno takrat pritekel zajec. »Ha, ha, kako si počasna,« se ji je smejal. »Nehaj,« mu je rekla želva, potem pa se je nečesa domislila. »Želim si tekmovati s teboj in če zmagam, se mi ne boš več smejal.« Zajec je to sprejel. Naslednjega dne se je tekma odvila. Zajec je začel teči na drugo stran ribnika, želva pa je šla v vodo. Ker je bila zelo dobra plavalka, je brez težav prišla na cilj in zmagala. Od takrat se ji zajec ni nikoli več smejal.

Kaja Polenšak, 8. a

Jakob Peserl, 7. a

Eva Marija Lebar, Neža Kramberger, Gal Bauman, 8. a

Cirkus in Klovni

Cirkus je prišel v deželo, slatkarij in tam zagleda veliko je norčij. Prišel je Klovni in rekel breskrbi, poklical je čarovnik Bibi. Prišel je čarovnik in pričaral velik trawnik. Ko je bilo konec norčarij je izginila tudi cela dežela slatkarij.

Ana Rokavec
5.a

CIRKUŠKA PREDSTAVA

Hip hura cirkuška predstava tra la la zdaj bo pa
 zabava, glej ga tam slon je na Havajih, o jo joj
 zdaj bo še hudo. Hip hura lev bo padel s stolpa
 tra la la čarovnik ga odčara, hip hura
 cirkuška predstava tra la la zelo bo
 še lepo. Zdaj pa še zadnji del zabave
 ko pride klovn ven iz zaograde, hip hura
 cirkuška predstava tra la la la la la
 la la.

Klara Nikl, 5. a

Zgodba o...

Dekle iz črnila in fant iz papirja sta se prelivala
 prelivala in prelivala in še prelivala, v lepe packe.
 Odraščala sta... Dobila sta otroke, ki so se... Ki so se
 prelivali v packe, a manjše. Čez nekaj mesecev sta se
 POROČILA. Župnik je bil ptič, ki je bil začuden. Po POROK
 je raje odletel, ker ni vedel kaj se dogaja. Bila sta
 poročena in srečna. Bila sta tudi prva na svetu ki
 sta bila takšne vrste zaradi ljubezni! Neki deček je
 našel takos papirja prekritega s črnilom. Prebral je zelo

LEPO
 ZGODBO
 !

Ela Jančar, 4. b

BOŽIČNA PESEM

Ko zjutraj se zdani
hitro pripravim si sani. (učiteljica Nataša)

Pred vrati stoji mi jelka
na žalost pa tudi mačka Belka (Izak).

Tukaj je prava zelena smreka,
tukaj teče močna reka,

tukaj so lepe lučke,
rad bi si kupil smučke. (Sven)

Božiča res se veselimo,
ker takrat se vsi dobimo.

Pesem zapojmo si veselo,
da nam bo dobro delo.

Videla sem Božička,
ki ga ima lepotička. (Corrina)
Božiček mi je dal lepo darilo
v šoli sem si izposodil ravnilo.

O poglej, kakšna jelka,
rad berem knjigo Pepelka. (Benjamin)

Videla sem Božička,
ki nosi s seboj konjička. (Ana)
Kdo je v rdeče oblečen možiček,
verjetno moj striček Božiček. (Jan)

Božiča res se veselimo,
ker takrat se vsi dobimo.

Pesem zapojmo si veselo,
da nam bo dobro delo.

Rad bi se pisal Rožič,
ampak še raje Božič. (Izak)

V kotu stoji naša smreka,
bolj rjava kot opeka. (Matic)

Kupil sem nove lučke,
v obliki oranžne bučke. (Tei)
Pod smrečico bom dala darila,
da vse otroke bom razveselila. (Natalija)
Ko vidim bradatega možička,
se spomnim na Božička. (Žiga)

Božiča res se veselimo,
ker takrat se vsi dobimo.
Pesem zapojmo si veselo,
da nam bo dobro delo.

MATERINA DOBROTA

Prebrala sem knjigo Solzice, ki jo je napisal Prežihov Voranc. Dani odlomek izhaja iz črtice Levi devžej. V nadaljevanju bom pisala o materi v črticah in o tem, kakšna je moja mami.

V črtici Levi devžej se pripovedovalec spomni, da je pri sosedovih umrla mama. Pustila je pet otrok, ki so prihajali k Vorančevim. Oblečeni so bili v stare raztrgane kose oblačil, včasih v očetove stare srajce. Imeli so mačeho, ki jih je tepla, bila do njih stroga in jim sploh ni dajala kruha. Nekega dne so otroci prišli k Vorančevim. Mati jih je sprejela v hišo na toplo. Z otroki se je pogovarjala. Ko so se odpravili domov, je vsakemu napolnila žepe. Ko je prišel na vrsto Nacej, mu je napolnila desni žep, levega pa ni videla. Nacej je pokazal na levi žep in rekel: »Kaj pa levi devžej?« Nato mu je mati še levi žep napolnila s suhim sadjem.

Mati v črtici Levi devžej se je zdela prijazna, dobrodušna in ljubeča ženska. Vsakemu otroku posebej je napolnila žepe in jim dala velik kos kruha. Njihova mačeha je bila nasprotno od nje čisto drugačna in se je grdo vedla do otrok.

V črtici Solzice je bila mati srečna, saj je dobila solzice in jih je lahko nesla v cerkev, v Prvem pismu pa vidimo, da mati rada pomaga in ima rada svoje otroke, saj je poskrbela, da so bratu pisali v Celovec. V črtici Bolečina je mati prikazana kot ljubezniva in umirjena, ker je Voranca zmeraj budila mirno in nežno.

Moja mami je zelo delavna, rada pomaga in je ljubezniva. Če bi prišli otroci k nam, bi jih mami sprejela, čeprav ima sama sedem otrok. Tako moja mami kot mati iz Vorančevih črtic sta ljubeznivi in veseli majhnih pozornosti, na primer rož. Moja mami mi je veliko pomagala pri vajah za klavir. Sedla je k meni, mi razložila in zaigrala, jaz pa sem jo poslušala in po nekaj dnevih sem skladbo znala zaigrati. To se mi je posebej vtisnilo v srce.

Moja mami mi pomeni veliko. Mame zmeraj potrebujemo, pomagajo nam in nam hočejo samo dobro.

Neža Šijanec, 7. a

MARTIN KRPAN PRIPOVEDUJE

Nekega dne, ko sem tihotapil sol, me je na poti ustavil sam cesar, ki me je kasneje prosil, naj ukrotim Brdavska, velikana, ki je razgrajal po Dunaju. To sem seveda tudi storil. Pri plačilu pa se malo zaplete.

Naenkrat pristopi minister Gregor in pove, da je dvorni norec Stehan umrl in da bi ga lahko nadomestil jaz. Odgovoril sem mu, da sem enkrat že bil njihov bebec, drugič pa ne bom. Vedel sem, da bi se mi vsi smejali, če bi kaj takega storil. Potem sem vprašal cesarja, če se spominja, kako me je videl s kobilico na snegu. Cesar mi je odvrnil, da se spominja, in vprašal sem ga, če ve, kaj sem takrat tovoril. Malo je pomislil in odvrnil, da sem prevažal bruse in kresilno gobo. Za trnutek sem mislil, da se je takrat peljal v Jeruzalem, pa se ni. Menda je šel v Trst. Povedal sem mu resnico o mojem tovoru – da nisem prevažal brusov in kresilnih gob, pač pa angleško sol. Minister Gregor me je vprašal, če vem, da je to prepovedano, ter ukazal, naj me primejo in zaprejo. Vprašal sem, kdo me bo zaprl in se posmehoval ministru.

Oglasil se je cesar in rekel, da se ne bova kregala, ministru pa je ukazal, naj me pusti. Odgovoril sem mu, da vem, da je moj boj z Brdavsom imena vreden in da je vsak delavec vreden svojega plačila. Zahteval sem pismo, ki dovoljuje prevoz angleške soli. Cesar je ministru ukazal, naj vzame pero in napiše, kar sem rekel. Minister se je kislo držal, a na srečo se ni branil.

Cesar mi je rekel, naj mu prodam pogače in vino, ki mi jih je za nagrado dala cesarica, in rekel, da se bo z njo pogovoril tako, da bo v redu. Odvrnil sem mu, da bi rad »poldrugo mošnjo pa še kako krono povrhu, in da pri cesarici ne bom imel nikakršnih ohodkov; ne lazim rad okoli gosposke.« Cesar mi je rekel, da naj nič ne skrbim, da bo on vse uredil, ter mi dal pismo. Zahvalil sem se mu, saj mi ne bo več potrebno tihotapiti.

Prosil sem, da me nekdo spremi z Dunaja, ker je tam preveč hiš in bi se izgubil na poti. Poslovili smo se in sem odšel.

Lana Lehner, 7. a

MATERINA DOBROTA

Brala sem knjigo z naslovom Solzice. Knjigo je napisal Lovro Kuhar ali Prežihov Voranc. Odlomek, na podlagi katerega bom pisala, je odlomek iz črtice Levi devžej. Pisala bom o materi iz črtic in o materi v resničnem, sedanjem življenju.

Črtica Levi devžej govori o tem, kako je mati skrbela za sosedove otroke, da niso bili lačni. Vorančevi materi so se smilili, saj jim je mati umrla, ko so bili še majhni. Zmerom ko so prišli na obisk, jim je pripravila veliko hrane, nato pa jim je napolnila žepe s suhim sadjem in orehi. Zato so bili otroci vedno oblečeni v prevelike suknjiče, saj so imeli večje žepe. Vorančevi otroci so bili že malo ljubosumni, saj so mislili, da ima sosedove otroke rajši kot njih, a to seveda ni bilo res.

Mati v črtici Solzice se mi zdi čuteča, mehkega srca in verna, prav taka pa se mi zdi mati v črtici Prvo pismo. V črtici z naslovom Bolečina je bila mati zelo zaščitniška do svojega sina, saj se ji ni zdelo prav, da sin joče.

Zelo je podobna moji mami, ki me vedno potolaži in mi zmeraj pomaga. Ko sem bila žalostna, mi je mami skuhala čaj in me potolažila, ko sem dobila slabo oceno, mi je pomagala, da sem se na snov naučila in popravila oceno.

Mislim, da moramo mame spoštovati, saj ima vsak samo eno mamo, ki je ne more nihče nadomestiti.

Lana Lehner, 7. a

KOZLOVSKA SODBA V VIŠNJI GORI

(spremenjen konec)

Višnjani so se razdelili v dve skupini – ena je bila za kozlovo smrt, druga pa proti. Ko so se nekaj časa prepirali, je na sodišče prišel Marko Izmišljavko, ki se je zlagal, da je kozel tudi njemu gledal na vrt. Po tem pričanju je večina Višnjanov glasovala za smrt kozla. Eden izmed Višnjanov pa je zavpil, kdaj se je to zgodilo. Marko Izmišljavko si je izmislil, da se je to zgodilo v petek zvečer. Janko Resnica pa je zavpil, da laže, saj je bil takrat pri njem na večerji. Višnjani so si ponovno premislili. Še zmeraj niso vedeli, komu zares verjeti, vendar je večina glasovala, da živi.

Nato je prišel bratranec Marka Izmišljavka in in rekel, da je tudi on videl, kako je kozel gledal na vrt. Šli so na kraj, kjer je Markov bratranec videl kozla Lisca, vendar se je izkazalo, da je bil to vrt Andraža Slamorezca.

Prišel je župnik, ki je slišal za sojenje kozlu. Ko je videl, kako nepravilno mu sodijo, je prosil Boga, naj da kozlu moči za človeško govorjenje. In kozel je res spregovoril. »Res je, da sem gledal na vrt in sem hotel pojesti zelenjavo,« je rekel, »a samo zato, ker je moj lastnik reven in nima denarja, da bi me nahranil.«

»Nismo vsi bogati,« se je oglasil župnik. »Kozel je želel le jesti. Zato mu naberimo dovolj hrane, namesto da mu sodimo.«

Tako so storili in kozel Lisec ni bil nikoli več lačen.

Jakob Peserl, 7. a

Skozi okno pogleda lepa Tinka
na oko ji pade bela snežinka.

Mimo pripelje se Božiček
pri njej pozabi poln voziček.

V vozičku je pozabil darilo
in še veliko voščilo.

Pomaga mu majhen škratek
in Božičku prinese velik copatek .

Škratek najde majhne bučke
medtem se v mestu zasvetijo lučke.

Božička pelje velik jelenček
medtem, ko Božiček je korenček.

Gašper Lasecky ,4. a

Dijana Breznik, 8. a

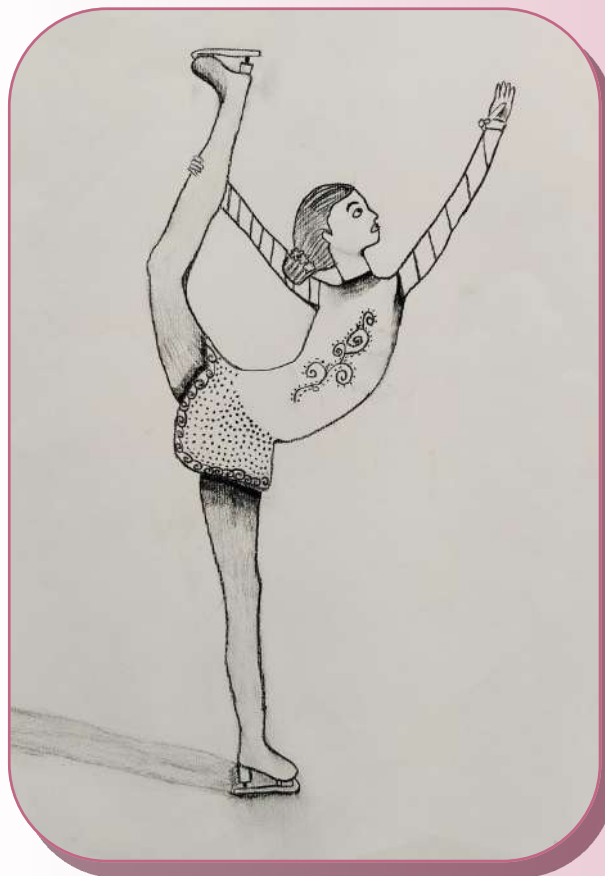
Lana Ramšak, 8. a

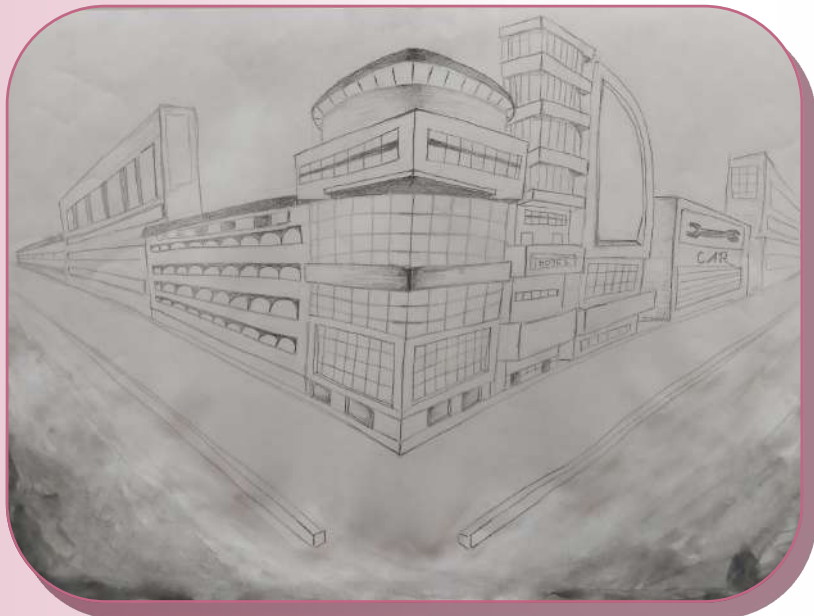
Maja Holer, 9. a

Jaka Vnuk, 6. a

Eva Gosak Koler, 7. b

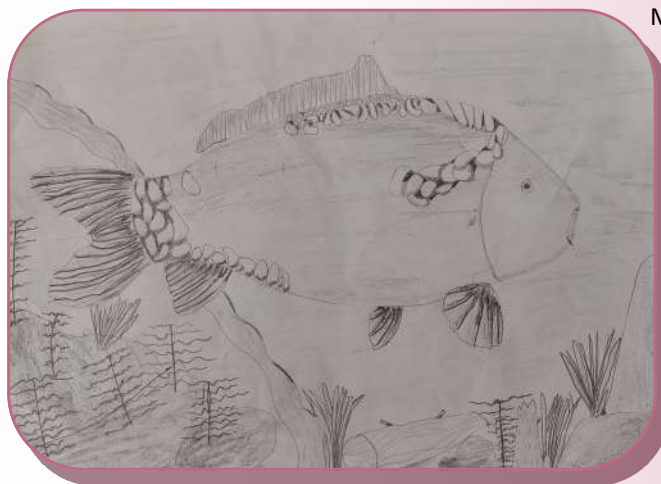
Vita Peček, 9. a

Matic Rojko, 7. b

Larisa Rola, 8. a

Nejc Breznik, 6.

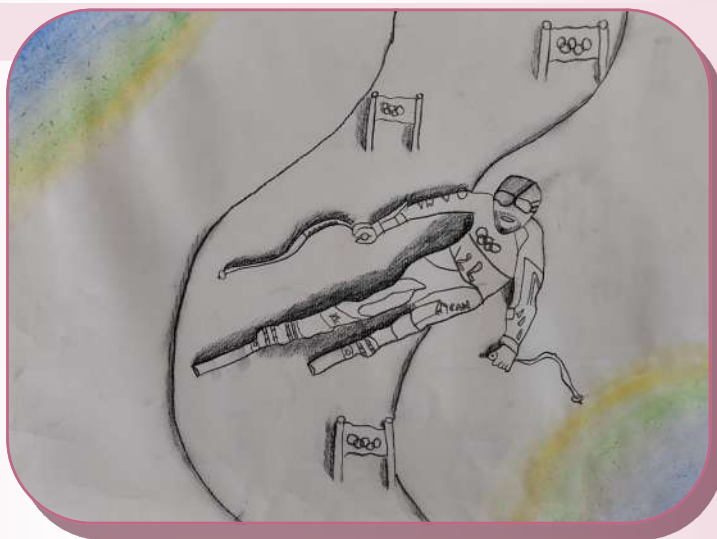
Sara Rožkar, 6. a

Eva Perko, 8. a

Klemen Lorber, Žiga Lončarič, 7. a

Tomaž Jug, 7. b

Lana Lehner, Neža Šijanec, 7. a

Daša Češnjaj, Kaja Polenšak, 8. a

Lucija Majerhofer, 9. a in Daša Češnjaj, Kaja Polenšak, 8. a

Eva Golob, 7. b

Tomaž Jug, Matevž Anej Nikl, 7. b

Klara Koprivnik, Evelin Kolbl, 7. a

Neža Kramberger, Larisa Rola, Lana Ramšak, 8. a

Vita Peček, Julija Zemljič, 9. a

Eva Bolšec, 6. a

Anej Šturm, Žan Čeh Fekonja, Sven Sever, 9. a

Benjamin Černi, 4. c

Jan Vračko, 4. c

Ana Murko, 4. c

Sven Šmid, 4. c

Tei Nikolavčič Križanec, 4. c

Matic Pšajd, 4. c

Eva Zimic, 3. a

Celestina Breznik, 2. b

Gaber Namestnik, 3. a

Eva Bauman, 3. a

Nejc Vetršek, 2. b

Špela Oprešnik, 2. b

Julijan Hočevan, 3. a

Izak Lorenčič, 4. c

Jurij Urbanič Rajšp, 2. b

ČOKOLADNE KROGLICE

SESTAVINE:

- 500 g sendvič keksov
- 3 manjše posodice ABC sira
- 2 veliki žlici kakava v prahu
- jedilna čokolada
- maslo
- mleko
- mrvice/kokos/ kakršen koli posip

Postopek

Kekse zmelješ, da dobiš majhno drobtinasto zmes. K temu primešaš kakav in ABC-sir, ter vse dobro premešaš, da se keksi in sir lepo povežejo (to lahko narediš ročno ali z mešalnikom).

Maso sedaj oblikuješ v manjše, sebi ljube kroglice ter jih odlagaš na podložen pekač, da se ne sprimejo.

Ko to opraviš, še narediš preliv iz čokolade, mleka in malo masla, da se bodo kroglice bolj lesketale. Nato kroglice pomočiš v čokolado, jih spet odložiš na pekač in jih posuješ s posipom. Na koncu jih lahko po želji za kratek čas daš v hladilnik, da bodo bolj čvrste. Sedaj pa si jih moraš le še privoščiti in uživati v čokoladnih okusih! ;)

Namig: če mase ne moreš lepo oblikovati, če kroglice razpadajo, dodaj še malo ABC-sira.

KVAŠENI ROGJIČKI (16 rogljičkov)

Sestavine:

- 300 g gladke bele moke
- 1 zavojček suhega kvasa
- 1 čajna žlička sladkorja
- 1 vanili sladkor
- 2 jedilni žlici olja
- ¼ žličke soli
- 220 ml mlačnega mleka

In še...

- malo mleka za premaz
- malo moke za posipanje delovne površine

Postopek

Pečico segrejemo na 180 °C. Najprej segrejemo mleko (ne sme bit iprevec vroče). K moki dodamo kvas, vanili in navadni sladkor, sol ter olje in mleko. Sestavine na grobo premešamo z žlico, potem pa še malo pregnetemo z rokami. Testo pokrijemo s kuhinjsko krpo in ga pustimo vzhajati 30 minut. Medtem si že pripravimo s peki papirjem obložen pekač.

Testo zvrnemo na pomokano površino ter ga razvaljamo na krog debeline 2-3 mm. Krog nato razrežemo na 16 enakih delov. Najprej na štiri, potem vsako četrtno prepolovimo in enako naredim z osminami, da dobimo 16 trikotnikov. Sedaj pa moramo dodati nadev. To je lahko marmelada (cca 1 ČŽ), manjši koščki svežega sadja (npr. maline) ali pa koščki čokolade, če nimate čokoladnega namaza. Nadev položimo na najširši del. Rogljiček bomo zavili od najširšega dela proti tankemu. Ko zvijamo, konca rogljičkov stisnemo skupaj, da nam nadev ne bo ušel. Ko vse rogljičke zvijemo, jih pustimo ponovno vzhajati za 30 minut. Po pretečenem času jih premažemo še z mlekom in pripravljeni so za peko. Pečemo jih 15 minut. Ko so pečeni in se ohladijo, jih lahko še po želji posujemo s sladkorjem v prahu.

UGANKE:

- ♦ Je rdeča, bela ali pisana. Ko jo primeš , pazi, da se ne nabodeš.
- ♦ Je zeleno in ne cveti, vidiš jo na vsakem koncu poti. Kaj je to?
- ♦ Sem rumena in cvetim, trobim povsod, kjer sedim. Kaj sem?
- ♦ Lahko je uhan, največkrat prodan za slasten kolač.
- ♦ Rdeča lepotica sredi vrta se bohota, vsak z veseljem jo okusi kot okras na torti.

Maja Holer, 9. a

Fotografije: SHUTTERSTOCK

“Janezek, zakaj skačeš po učilnici!”
ježno kriči učiteljica.
“Učiteljica, pa saj ste rekli včeraj ...”
“Kaj sem rekla?”
“Da lahko, če se dovolj potrudim,
preskočim razred!”

Janezek s kolesom drvi po klancu
navzdol.

Spodaj se policaj zadere:

»Ustavi se! Luči nimaš!«

Janezek:

»Bejž, zavor tut ne!«

Janezek je bil pri matematiki vprašan.
Naloga je bila, da najde skupni imenovalac.
Janezek pa reče:
“Kaj še ga zdaj niste našli?”
Že ko je bil moj ata mali so ga iskali!!!”

Učiteljica vpraša Janezka:

“Janezek, katerega spola je veter?”

Janezek odgovori:

“Moškega.”

Učiteljica ga pohvali, nato pa vpraša:

“In kako to vemo?”

“Ker ženskam dviguje krila.”

Mati prinese Janezku sir, a ta ji potoži:

Mami, ta sir ima luknje.

Mami ga pomiri in mu svetuje:

»Janezek, sir pojej, luknje pa pusti.«

»Otroci, kaj je to naključje?

No, Janezek?«

»To, da sta se moja starša poročila v istem kraju,
istega dne in ob isti uri...«